

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Pontif. Anno II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

ANNO 1741.

Hibernia Apostolum nuncupatum; quem Sanctus Caelestinus Praedecessor Noster ad Vos misit: cuius Apostolica Legationis, & praedicationis uberrimus fructus exitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix; mox Sanctorum Insula diceretur, & esset.

De S. Malachia Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, & Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Praedecessore Nostro constitutum, cuius ingens animarum studium a Sancto Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Sicut Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc asperere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat. . . . Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus sepius percurrerat; ibat, & erogabat vel ingratas caelestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, & in hoc se Virum Apostolicum probans: haec S. Bernardus.*

De S. Laurentio Archiepiscopo Dublinensi.

§. 6. Sed & sinceriora percurrere S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Praedecessor Noster in Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Praedecessor Noster solemniter ritu Sanctorum honores decrevit; atque inde facile intelligetis, quae, quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniae.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, aliosque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolae modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quò facilius in memoriam revocetis, quae fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quae, quantaque dignitatis Episcopalis sollicitudo, quae quidem illos gloriosos, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, & obtestamur.

Invalidis suadet, ut Coadjutores petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paterna huius admonitionis officio, quam conscientiae vestrae stimulis excitati, in Dioecibus Vestris in posterum resideatis, & gravissimum pacendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provecioris aetatis, aut aegri valetudinis impedimento, se Pastoralis muneris revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno affectu Vobis impertimur.

Dat. die 15. Aug. 1741.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die 15. Aug. 1741. Pontificatus Nostri Anno Primo.

XXVII.

Declaratur Unicam comeestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiare causas permittitur usus carni, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicae habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV. Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Litterae Apostolicae procurantia

IN suprema Universalis Ecclesiae procurantia, meritis licet imparibus, per ineffabilem

Divinae bonitatis abundantiam, ut Orthodoxae Fidei assertores, sic etiam Ecclesiastica disciplinae custodes, ac vindices constituti, Quadragesimale praesertim Jejunium, quod inter praecipua orthodoxae disciplinae capita semper, & ubique ab ipso Ecclesiae exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodierna Jejunantium corruptela vindicare, & in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die xxx. proximè elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, & optatum Apostolicae nostrae sollicitudinis angorem levamen, & salutare abolendae sacratissimi Jejunii corruptelae remedium deesset. Quoniam autem paterna Pontificiae caritatis, quae novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex Apostolica benignitate censuimus, ita inter cetera praescripsimus Unicam Comeestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas.

ANNO 1741. Jejunii jam emanata.

Quaestio exorta super eorum sententia.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod non defuerint, qui, per humanas, & hominibus a Christiana poenitentia abhorrentibus duntaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadent, unicam potissimum Comeestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio dispensatur.

Declaratur.

§. 2. Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellemus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, & periculosa affectae valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri necessario exigat, in Quadragesima, aliisque anni Temporibus, & diebus, quibus carni, ovorum, & lactiniorum usus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comeestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas, tenore praesentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christianis fidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expressè praescribimus, atque praecipimus.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 3. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestrae cura commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo, ac patenter moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longè gravissimam, de observando, sustinendoque Jejunio purificandis animis corporibusque salutari. In spem igitur illos erigite caelestium praemiorum, quibus assequendis non sunt condignae passionis huius temporis; immo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicae abstinentiae nostrae incommodum, magnum gloriae pondus operatur in Coelis. Ab omnibus se abstinere, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianae militiae milites, refugientes a consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus

propositam

ANNO 1741.

Præsentium transumptis fides habenda.

Dat. die 22. Aug. 1741.

XXVIII.

Abusus committendi cuius iudicibus imperitis, aut minus integris.

Tribuitur nimio Protonotariorū non participantium numero.

Pontificis sensus.

Sancta Sedes alias super hoc provi.

propositam sperare præcipit incorruptam; ad cuius auspiciū, & pignus, Fraternalitatis Vestris Apostolicam Benedictionem, iidem etiam Populis vestris Nostro nomine impertiendam, peramantem elargimur.

§. 4. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die vigesima secunda mensis Augusti anno millesimo septingentesimo quadragésimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

Commissiones Casuarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quàm iudicibus Synodaliibus; quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Prælatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

QUAMVIS Paternæ vigilantia, quæ de iustitiâ unicuique integrè, sapienterque administranda solliciti esse debemus, jamdiu innotuerit, quod Causæ extra nostram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi solitæ, & peculiariter decidendæ, ac sine debito terminandæ delegentur, qui tum congrua Juris peritiâ, tum quoque probitatis, spectatæque Fidei præsidio destituuntur: Acerbiori nihilominus doloris sensu percussus fuimus, postquam hujusmodi abusus, rumore publico divulgatum, multorum querelis ad Apostolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebrò datis apertius sensimus confirmari. Rationes præterea, & peculiari Causæ dicti abusus cum Nobis plures in eisdem literis obtenderentur, eas potissimum referri perspeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpotè in Dignitate Ecclesiastica constitutis, in more positum est dictas Causas delegari, licet tempore quo ad hujusmodi Dignitatis, & Officii gradum provehantur, nulla meritorum, & qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo examinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, & Justitiæ habendas moderandas necessariis.

§. 1. Quàm graves curas id animo nostro ingesserit, quàmve intimo mœore affecti simus, ubi aliorum res, & negocia, ob iudicium ignorantiam, & malitiam, periclitari, & in discrimen adduci rescivimus; intelliget planè cui perceptus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiæ administrandæ zelus. Sed cum flere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, & ad propulsandam hanc corruptelam, restituendamque iudiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, sed obsoletas esse hujusmodi querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum invecito: Remedia ad illum avertendum non esse modò excogitanda, sed antiquitatis præstituta: Originem verò non Curia nostra Romanæ, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curia injustè nimis conqueruntur.

§. 2. Si enim longè præteriti temporis ratio habeatur, facilè quisque conjiciet fel. record.

Bonifacio Papæ VIII. has querimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas Apostolici regiminis, partes sua Decretali Statutum de Rescriptis in 8. consultò præscripsisse, ne à Sede Apostolica, ejusque Legatis Causæ impostem aliis delegarentur, quàm Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, & quibus sive Personatus, sive Canonicatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset: Judicia præterea non in obscuro, sed in insigni, & populofo Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicum copia commodè haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicum querelam propositam fuisse, fas est credere: Postquam etenim sess. 25. de Reformat. cap. 10. præmissum fuit, à Sede Apostolica iudicibus non undequaque idoneis Causas in partibus delegari, & id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, à quibus notitia Personarum, quibus Causæ mandentur, haberi non potest: Statuit eadem Sancta Synodus, in singulis Conciliis Provincialibus, aut Diocesanis aliquot personas, quæ qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII. & alioquin ad id aptas designari, quibus impostem Causæ committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Locum cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provinciale, aut Diocesanam Synodum: hanc haberet quævis Diocesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, & qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causæ committerentur; Alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quàm his factæ, subreptitiæ censerentur.

§. 3. Cum verò Concilia Provincialia quolibet Triennio, Diocesana anno quolibet ex præscripto Tridentini cogenda, ob varia, quæ obversantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subit quandoque certa spes, quod iis properè sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque in illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui defecerunt: Sæpè idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres à Locorum Ordinariis requisita, consultissimè respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli.

§. 4. Provida igitur, & vetusta hujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplina illata, illaque modò recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad præscriptum Canonarum Sanctionum Judicum Synodaliū designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibitæ fuisset, eisdem tantummodò iudicibus facta fuisset Casuarum delegatio, semota quavis querelarum occasione.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo præsertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quàm Episcopis, aliisque Ecclesiarum Prælatibus hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has Ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonerè: Nunc verò imperscrutabilis Consilii altitudine ad Supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, Pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis impostem methodus præscribatur, ad quæcumque dubiorum, & querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, & mandamus, quod in iis Diocesis, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistites ad trames Tridentinae Synodi Judices elegerunt in Conciliis, sive Provincialibus, sive Diocesanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; & si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequàm denuò

ANNO 1741. dit, ut in Cap. Statutum de Rescript. in 6.

Item Concilium Tridentinum, de mandata iudicum Synodaliū designatione.

Horum electio permittitur fuit etiam extra Synodum.

Vera abusus inducti causa.

Cui Pontifex occurre intendit.

Jubet sibi renunciari nomina iudicum Synodaliū.

ANNO
1741.

Eosque eligi, coactis Conciliis, & Synodis.

Vel interim extra Synodum, cum consilio Capituli.

Qualitates Judicum eligendorum.

Eorum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda. Nec aliis deinceps Causarum commisiones dirigenda.

Dat. die 26. Aug. 1741.

XXIX.

Cessiones commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub pena excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium à præcavenda Clericorum criminosa depaupera-tione.

UNIVERSALIS Ecclesie cura, quam inscrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis altitudo humilitati nostræ committere dignata est, inter ceteras sollicitudines exiget etiam, ac postulat, ut diligenter invigilemus, ne Clerici Ecclesiasticis Beneficiis, quæ è liberali Ecclesia manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non sine aliorum fidelium scandalo, inconsulta prodigalitate disperdant, sed tanquam boni dispensatores ita administrent, ut & vitæ suæ necessaria provideant, & pauperum inopiæ, & Ecclesiarum necessitatibus succurrant.

Alienatio reddituum Beneficiorum, obtentu cedendi commodum exemptionis, improbat.

§. 1. Relatum est ad aures nostras, quosdam Clericos Ecclesiasticis Beneficiis cum onere, vel sine onere residentie provisos, turpibus ut plurimum ex causis impulsos, annuos eorundem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere possent, unico actu alienare sub nomine cedendi commodum, seu utilitatem percipiendi fructus eorundem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam summam, & quantitatem, quam ipsi,

habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, verisimiliter consequi potuissent. Cum autem isti improvidi Clerici instar, illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio scriptum est: *cum substantiam suam à Patre recepisset, totam statim consumpsisse luxuriose vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum esse vivere de siliquis immundorum animalium*; pia Ecclesie subsidia, & Ecclesiasticos proventus in suas explendas cupiditates improbo hujusmodi contractu profundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipsa compertum est, evenire solent. Nam primum non leve dedecus Ecclesiastico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus scandalum generatur, dum vident, Ecclesiasticas pecunias, quæ sunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Christi, in pravos usus instumi, vel improvida profusione dissipari, quæ ab Ecclesiasticis, tamquam probis dispensatoribus, in solamen pauperum, & Ecclesiarum restaurationem impendi deberent. Præterea sæpe hujusmodi Clerici ad summam rediguntur egestatem, & ut se sustentare possint, vel indecorè, non sine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quaestibus, & negotii operam præbent; Ecclesiam autem, & Ecclesiasticas res quodammodo averfantur, quasi fraudati mercede, vel stipendiis suis, quæ nullius culpæ, sed solum vitio, & flagitiis suis amiserunt; Ideò Ecclesiastica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Psalmodiam, si ad eam in publicis Ecclesiis ratione suorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, vel oscitanter perfolunt, Ecclesiasticos cæcus non frequentant, animarum salutem non curant, Divina fastidiunt, mundana sectantur.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam consuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Ecclesie autem debito servitio, pauperes opportunis subsidiis, & sacra ædes necessariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, præmientia, honore, & privilegio insignitis interdiximus, & prohibemus, ne in posterum audeant sub nomine alienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, prætextu, & colore vendere, ac distrahere suorum respectivè Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures solutiones, pecuniarum quantitate, quam ipsi Beneficiati per ejusdem temporis, vel vitæ spatium probabiliter consequi potuissent: sub pena excommunicationis, & nullitatis actus, seu contractus, & omnium inde consecutorum, aliisque penis inflictis, præscriptis, & statutis contra alienantes bona Ecclesie, quas rursus hic contra eosdem Clericos sic contrahentes renovare, decernere, ac statuerent intendimus, & volumus. Et insuper ad uberiorem cautelam, & quatenus opus sit, omnes hujusmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, scientia, deliberatione, & potestate simili damnamus, reprobamus, cassamus, irritamus, & annullamus, eosque nullos, cassos, ac irritos decernimus, & declaramus, illosque suis auctoribus tanquam invalidos, cassos, irritos, atque inanes, viribusque, & effectu ab initio vacuos, neque in iudicio, neque extra, ad ullum effectum suffragari debere, neminemque ad eorum observantiam obligari, etiamsi pluries iuramento firmati, & vallati sint, sed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum possidendi, aut præscribendi per quodvis longissimum temporis spatium acquiri unquam posse pariter præcipimus, & jubemus.

ANNO
1741.

Quæ mala inde proveniunt.

Dicitur abusus prohibetur sub penis contra alienantes bona Ecclesie.

Contractus, & actus ejusmodi annullantur ad quoscumque effectus.

ANNO
1741.
Clausula fa-
lucare.

Decretum
irritans.

Derogatio-
nes oppor-
tunæ.

Publicatio-
nis præsen-
tium vigor.

Exemplorum
auctoritas.

Sanctio pœ-
nalis.

Dat. die 29.
Aug. 1741.

§. 3. Decernentes easdem præsentis literas & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari posse, sed semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari: Sicque, & non aliter in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ præfate Nuncios, aliove quoslibet quæcumque præminencia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum culibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus quibuscumque privilegiis, indultis, concessionibus, & gratiis Apostolicis tam generalibus, quàm particularibus quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Ecclesiarum Prælatibus, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, necnon literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæterisque Romanæ Curie Officialibus, concessis, & confirmatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 4. Ut autem facilius præsentis Literæ omnibus innotescant, & nemo prætextu illarum ignorantia excusari possit, jubemus, easdem ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curieque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatæ: Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manque Notarii publici, & Sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curie obsignatis, eandem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. iv. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passionens.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✱ Pl. S. S.

J. B. Eugenius.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem Anni.

Resignationes Beneficiorum cum reservatione Pensionis, & pacto eam cassandi, prohibentur, & annullantur; adjecta poena privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniæ, &c., & irritantur cassationes, & extinctiones pensionum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

IN sublimi Beati Petri Cathedra Divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore constringimur, quoties considerationis nostræ oculos convertimus ad præstantiorem Dominici Gregis partem, hoc est ad Ecclesiasticum cœtum, eumque conspicimus, vel pravus moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populis corruptionis timenda pernicies, si sal, unde cœtera condiri debent, evanuerit.

§. 1. Pervenit quidem ad aures sollicitudinis nostræ, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus constituti, aut sola Ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentia possidentes, aliis resignent, annua sibi pensione sub Apostolico beneplacito reservata, inito eodem tempore pacto cum Resignatario, cassandi, & abolendi dictam pensionem, representata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ pensionis, vel potius ad palliatam ipsius Beneficii venditionem nefarie perficiendam, expressa inter Partes conventionem, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ignorant, quod si hujusmodi improba pacta Dataria Apostolica nostræ Ministris, aut Nobis innotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datarario, vel Prodatarario Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspèctam eorumdem Dataria Apostolica Officialium, & Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, & rationem excogitavit: Arcano, & clandestino pacto inter Resignantem, & Resignatarium, ad pensionem cassandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud publicum mercatorem, seu mensam argentariam, unitim, ac simul expediri curant Bullam resignationis Beneficii, & alteram Pensionis reservatæ super eodem Beneficio favore Resignantis; ita tamen, ut propè eodem, vel non multo post tempore, quo Supplicationi pro reservatione Pensionis solita Data apponitur, alia Supplicatio subscribatur, seu signetur pro cassatione, atque extinctione ejusdem Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones faciendâ, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventionem, & simoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii resignatio in occultam ipsius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata sint, & gratia hujusmodi cassationis, seu extinctionis Pensionis, tanquam subreptitiæ, & dolosa calliditate obtentæ, & quæ, rei veritate, & totius negotii serie expressa, nunquam a Sede Apostolica concessæ fuissent, nullæ, irritæ, ac inanes sint, & in maximum animarum eas fraudulenter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea

ANNO
1741.
XXX.

Exordium a
conservatio-
ne Ecclesi-
asticæ disci-
plinæ.

Exponitur
abâus resi-
gnationum,
cum reserva-
tionis Pen-
sionis, & pacto eam abo-
lendi.

Fraudes ad-
hiberi solitæ
ad extor-
quendum as-
sensum Apo-
stolicum.

Mala inde
consequentiâ.

ANNO
1741.

scandalo simplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio sint: Siquidem gratiarum huiusmodi impetratores, qui Ecclesiastica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam resignant, non solum gravissimo peccato, quod præ oculis habere debent, animas suas illaqueant, sed insuper palam apud omnes in populo, non sine infamia Ecclesiastici ordinis, execrantur, & contemuntur; Et si pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apostolicam accedere ausi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores malè audiunt, & publicè redarguuntur; cum statim ipsis ab eorum competitoribus opponatur Resignatio facta, cum cassatione Pensionis anticipatas, seu anticipandas solutiones, hoc est, indigna Beneficium jam antea obtenti negotiatio, & clandestina sub ambagibus, & fraudulentis conventionibus detestanda venditio.

Pacta cassationis Pensionis contra poranea Resignationi damnantur, & annullantur.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quod non leve Ecclesiastico Ordini dedecus, & infamiae nota inuritur, prout necessitas, & pastorale munus postulat, coercere in futurum volentes, & longè a Sanctuario Dei profanam huiusmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine statuimus, & delaramus, omnia huiusmodi pacta, & conventiones pro cassatione, seu abolitione Pensionum per anticipatas, vel anticipandas solutiones contemporaneè ad Resignationes Beneficiorum, cum reservatione Pensionis, per quascunque personas quavis dignitate, honore, ac præminetia insignitas inita, tanquam à Sacris Canonibus, & Apostolicis Constitutionibus improbata, & simoniacam labem redolentia, nulla, cassa, ac irrita esse; & omnes cassationes, abolitiones, & extinctiones Pensionum huiusmodi, quas in posterum intra sex menses, à die captae possessionis Beneficii per Resignatarium computandos, fieri contigerit, etiam si nullum præcedens pactum intervenisse inter partes probari possit, & cassatio prædicta secuta sit vigore Supplicationis manu nostra, vel Romani Pontificis pro tempore signata, quam nullatenus, tanquam per subreptionem, & fraudes obtentam, neque in iudicio, neque extra, ad ullum effectum eis suffragari volumus, irritas, nullas, & inanes esse, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus sit, motu, scientia, & deliberatione simili, deque Apostolica potestatis plenitudine, tenore præsentium damnamus, revocamus, annullamus, cassamus, & abolemus, & insuper tam Resignantem, quam Resignatarium ab omni jure Beneficii decidisse, eosque ipso facto, absque alia declaratione, vel Judicis sententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles esse, ac fore, & à quocumque Beneficium huiusmodi, tanquam de jure, & de facto vacans, impetrari posse; & præterea Resignantem ad restituendas pecunias pro cassatione Pensionis huiusmodi indebitè, & simoniacè perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus personis distribuendæ, sub peccato gravi teneri, & Ecclesiasticis remediis, ac penis, si renuat, ipso jure, absque alia sententia, & declaratione, cogi posse, motu, scientia, & potestate pari decernimus, & delaramus.

Irritantur abolitiones pensionum per anticipatas solutiones obtentæ intra sex menses à capta possessione Beneficii.

Tam Resignans, quam Resignatarius Beneficio privantur ipso facto, & inhabiles ad alia assequi declarantur.

Pecuniae pro cassatione Pensionis perceptæ restitui jubentur.

Irritantur, etiam cessiones commodi exigendi Pensiones factæ intra sex menses à capta possess.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum est in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perversa nonnullorum calliditas, & in exitum sui ingeniosa excogitare consuevit, quoad fieri potest, intercludatur, volumus, præcipimus, & delaramus, sub hac Nostra voluntate, constitutione, & dispositione comprehendendi omnes, & singulas cessiones, seu translationes in ipsum Resignatarium, aut in aliam personam, commodi, seu utilitatis percipiendi fructus pensionum huiusmodi, necnon alias quascunque cessiones, translationes, resignationes, extinctio-

nes, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, & auctoritate, per anticipatas solutiones, seu representata pecunia factas intra dictum tempus sex mensium; & etiam ultra id temporis spatium, dummodo reprobum illud, & detestabile pactum præcessisse constiterit.

§. 5. Mandamus præterea, & iubemus, easdem præsentibus literas perpetuò firmas, validas, & efficaces existere, & fore, & nullo unquam tempore sub quovis colore, & prætextu, etiam defectus nostræ intentionis, impugnari posse: Sicque, & non alias, in præmissis omnibus, & singulis, per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ præfatæ Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præminetia, & potestate fungentes, & sancturos, sublatà eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obstantibus Resignantium, seu Cedentium voluntatibus, conditionibus, protestationibus, & clausulis in ipsismet resignationibus, & cessionibus, seu Procuratorum constitutionibus, & Mandatis, ac aliis, etiam ad preservationem futurorum iurium, & significationem, quod non aliter, nec alio modo resignant, seu cedunt, appositis, & quacumque verborum vi, formula, & multiplicatione, & amplitudine expressis; necnon quibusvis indultis, privilegiis, & gratiis Apostolicis tam generalibus, quam particularibus, quantumvis speciali mentione, & nota dignis, quibuscumque Archiepiscopis, Episcopis, & aliis superioribus, & inferioribus Ecclesiarum Prælati, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & nostris familiaribus continuis commensalibus, necnon Literarum Apostolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæterisque Romanæ Curie Officialibus concessis, & confirmatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Cæterum, ut facilius præsentibus Literis omnibus innotescant, & nemo prætextu illarum ignorantia excusari possit, iubemus, easdem ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque generalis in Monte Citorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, eorumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimata. Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manaque Notarii publici, & sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curie obsignatis, eandem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ decreti, constitutionis, declarationis, annulationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Nostræ Anno II.

D. Cardinalis Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem Anni.

Confirmatio

ANNO
1741.

Clausulae factas.

Derogationes amplissimæ, etiam quoad preservationes in Resignationibus adjectas.

Publicationis vigor.

Fides transumptis habenda.

Sanctio.

Dat. die 29. Aug. 1741.

ANNO
1741.
XXXI.Confirmatio Synodi Nationalis Maronitarum,
habita in Monte Libano Anno Domini
MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Ad futuram rei memoriam.*S. Sedes
Cath. Fidem
& disciplina
ubique pro-
moveret variis
mediis.Inter cetera,
Concilium cele-
bratione.Eorum utili-
tas semper
agnita.Et a Concil.
Trid. com-
mendata.Maronitarum
rebus neces-
sarium erat
Concilium
Nationale.

SINGULARIS Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum in Suprema Catholica Ecclesia procuracione sollicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacrosanctam Orthodoxam Religionis dogmata, tum ad tradita Ecclesiastica Disciplina præcepta, sive declaranda, sive sustinenda, sive confirmanda, sive tuenda, sive in pristinum, ubi fortasse excidissent, aut in aliquod, quamvis minimum, erroris, vel corruptelæ vitium inclinassent, observantiam revocanda instaurandaque, accuratissime semper servata, in eo maximore commendatur, quod minime passi fuere omnia opportuna, ac necessaria caritatis, sapientia, vigilantia, atque auctoritatis Apostolica remedia suaviter fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuissent, unquam desiderari. Sæpe enim per Apostolicas Literas arguebant errantes; sæpe verò de Apostolico fonte per omnes Provincias petentibus responsa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abessent, suæ curæ vices gesturis, causas cognoscendas definiendasque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina insignes, per quos ibi, ubi præsentem esse non poterant, suam repræsenteretur auctoritas, decernebant; aliàs Cætus, ac Synodos, ut a Fratribus, & Cœpiscopis ibi congregatis, Canonica, & Apostolica integritate causæ discussæ Deo placita æquitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam & Legatos suos mittebant, qui Cætus, & Synodos, sive Generales, sive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apostolica Sedis nomine aut adstantes, aut præfidentes, postquam salubriter, servatâ æquitate, omnia discussa, & canonica integritate fuissent definita, ad eorundem Prædecessorum Nostrorum fluderent perducere notionem, quatenus ab ipsis valeret congrua siue dubio sententia terminari atque confirmari.

§. 1. Quantum autem ad Catholicam Religionis veritatem illustrandam, confirmandamque, quantum ad ecclesiasticam disciplinam observantiam procurandam, quantum ad Christianam pietatis, & sanctimoniam studium promovendum prædesent hujusmodi Cætus, & Synodi, satis superque experimento comprobavit ipsa antiquitas. *Quasane ex causa, inquit Sanctus Martyr, & Episcopus Cyprianus, necessario apud Nos sit, ut per singulos annos seniores, ac Præpositi in unum conveniamus ad disponenda ea, quæ curæ nostræ commissa sunt, ut, si quæ graviora sunt, communi consilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus præcepit, ut Concilia quidem Provincialia, sicubi omnia fuissent, pro moderandis moribus, corrigendis excessibus, controversiis componendis, aliisque ex Sacris Canonibus permisis, quolibet saltem triennio, Diœcesana verò Synodi quotannis renovarentur.

§. 2. Etsi autem Venerabiles Fratres Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, alique pro tempore existentes Inclytæ Nationis Maronitarum, quæ ab ipsa sua origine Orthodoxam Romanam Fidem professæ semper intactam ab Infidelibus, Hæreticis, Schismaticis undique circumfudentibus custodire, atque Apostolicæ huic Sanctæ Sedi arctissime adherere, debitaque obedientia obsequi studuit, ac pergit, Cætus, & Synodos ejusmodi veluti in speciem inter se celebrare non desisterint; nunquam tamen apud illos Provin-

ciali, seu totius Nationis Concilium habitum fuisse constat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Disciplinam Ecclesiasticam potissimum spectantia sensim à primæva institutione, ac splendore declinare viderentur, ad eadem sustinenda reparandaque assidue per Congregationum Venerabilium Fratrum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adversus hæreticam pravitatem Inquisitionis, tum Propagandæ Fidei, Decreta super propositis dubiis, & exortis controversiis edita, quantum fieri potuit, consuleretur. Quæ certe providentia jamdudum inita, ac servata, etsi quodammodo salutaris, haud tamen satis visa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Josepho Petro Patriarchæ Antiocheno, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis Maronitarum, ut votorum suorum compotes fierent. Quamobrem per supplices Literas eximii singularis erga Apostolicam hanc Sanctam Sedem reverentiæ, & obedientiæ notis insignes, iterum atque iterum datas, non modo abusus sensim irreptos, ac controversias, & confusiones pacem plerumque inturbantes, e medio tollendas significabant; verum enixis etiam precibus tandem postularunt, ut ad gravissimum hujusmodi negotium cum ejusdem Nationis decore atque utilitate sciendum, adlegare dignaretur Apostolica Sedes Dilectum Filium Josephum Simonium Alsemanum, ejusdem Nationis Virum, primæ in Bibliotheca nostra Vaticana Custodiæ Præfectum, Canonicum Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, Magistrum in utraque Signatura nostra Referendarium, Prælaturæ domesticæ, & intimæ Cubicularium nostrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, & acceptum, tum propter obsequia sua in earundem Congregationum Inquisitionis, & Propagandæ Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter præstita, & tot volumina, de Orientalibus præsertim, aliisque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

§. 3. Itaque fel. record. Clemens PP. XII. Prædecessor noster, ex ejusdem Congregationis Propagandæ Fidei consilio, supplicationibus hujusmodi inclinatus, laudatum Josephum Simonium, tum suis Apostolicis in simili forma Brevis Literis, tum Decreto, & Instructione super nonnullis articulis peculiari reformatione dignis habitis, & facultate Synodum Provinciale, seu totius Nationis, si opus fuisset, congregandi instructum, ablegasse dignatus fuit. Hic autem supremis ejusdem Clementis Prædecessoris iussibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Postquam ad Libanum Montem accessit, Apostolica Mandata, Decreta, & Instructionem dictæ Congregationis in Apostolicis Literis, & Decretis, ut præmittitur, contenta, iisdem Josepho Petro Patriarchæ, aliisque Præsulibus Maronitis exposuit. Quibus omnibus cum veneratione Apostolicæ Sedi debita exceptis, lectisque, unanimi consensu statutum fuit, ut Synodus hujusmodi haberetur, in qua non solum recitarentur, atque observanda proponerentur decreta, & ordinationes dictæ Congregationis Propagandæ Fidei; verum etiam alia decreta, & canones, si aliquo pacto id, ad Ecclesiasticam Disciplinam cum ejusdem Nationis laude reformatam illustrandamque, necessarium, atque oportunum fuisset visum, conderentur.

§. 4. Interea variis proflusionibus, & congressibus ante peractis, Synodus hujusmodi, quæ jam indicta fuerat, in Ecclesia sub Invocatione Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ Monasterii de Loaisa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Chefroanensi Phœnicia convocata fuit. In ea sane, præter Patriarcham, & Ablegatum hujusmodi, interfuerunt Archiepiscopi, & Episcopi, nimirum quatuordecim Maronitæ, duo Syri, &

ANNO
1741.Ideo recu-
runt ad S.
Sedem.Et petunt
allegari R. P.
Alsemanum.Clemens XII.
annuit.Ablegatus,
cum Mandatis
Apost. ad
M. Libanum
accedit; &
Synodus in-
dicitur.Locus Con-
cili, & Per-
sonæ in eo
convenientes.

totidem

totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Isaia, singuli cum quatuor Diffinitoribus, & aliis Abbatibus localibus, tam ejusdem Congregationis Montis Libani, quam Monasteriorum antiqui Instituti, Locumtenens Custodiae Hierosolymorum, ac totius Terrae Sanctae, Apostolici Missionarii omnium Ordinum, qui in Syria, & Palaestina commorantur, nempe Sancti Francisci Minorum de Observantia, & Capuccinorum, Sanctae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, & Clerici Regulares Societatis Jesu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, alique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiscii, & aliarum Familiarum insignium Montis Libani, & Antilibani.

Conduntur
Decreta ju-
sta Instru-
ctiones, &
acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in sessionibus, tam matutinis, quam vespertinis, trigesima mensis Septembris, ac prima, & secunda diebus mensis Octobris anni 1736. habitis, insimul convenientes, postquam recitata, & proposita fuerant decreta, canones, & articuli juxta instructionem dictae Congregationis Propagandae Fidei, ut praemittitur, in Synodo hujusmodi condita, & contenta, non solum omnia, & singula comprobaverunt laudaveruntque, iisque omnes, & singuli, qui suffragium, & votum habebant, alique subscripserunt; verum etiam Literas, quibus & ea, quae gesta erant, significabant, & ipsum Ablegatum propter suum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, sapientemque in rebus gestis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, septima, & decimaquinta ejusdem mensis, & anni datas, ad Clementem Praedecessorem praefatum, & sepe dictam Congregationem perferendas curarunt; suppliciter exposulantes, ut Synodus hujusmodi, praevo Apostolice hujus Sanctae Sedis examine, censura, & correctione, quatenus necessitas exegisset, Apostolica auctoritate approbata, & confirmata, Typis etiam Arabicis dictae Congregationis Propagandae Fidei in lucem prodiret.

Petitur exa-
men, & con-
firmatio S.
Sedis.

Dissensiones
exortae circa
nonnullorum
executionem.

§. 6. Interea, dum ipse Joseph Simonius Ablegatus Instructioni memoratae Congregationis, & bo. mem. Felicis Cardinalis Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, & hujusmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, & iis, qui in dicta Synodo suffragati fuerant, morem gesturus, statim nonnulla in quibusdam articulis, ut praemittitur, contenta, ac primum hic Romae, deinde in memorata Synodo jam discussa atque decreta, executioni mandanda curat, ac praesertim omnimodam Monialium a Monachis separationem; non levis eundem Ablegatum inter, & Patriarcham, quoad modum separationis, emerit dissensio. Accessit deinde controversia de inhibita quacumque vel modica pecunia summa, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum distributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchae, aut Episcopis alias solvi, & erogari solita. Demum de statuta uniuscujusque propriae Ecclesiae Antistitis firma incardinatione, & Episcopatum ad certum numerum, juxta solum ab ipso Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis subscriptum, reductione, dissidium erupit. De hisce omnibus idem Patriarcha, & per suas Litteras anno 1737. scriptas, & per suum Nuntium anno 1738. hanc Almam Urbem asequurum, Apostolicam Sedem consuluit.

Quae pariter
ad S. Sedem
deferuntur.

Eadem exa-
minantur in
Congreg. de
Prop. Fide.

§. 7. Narratis autem, relativisque prius in saepe dicta Congregatione Propagandae Fidei non semel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi praefatae, rationum momentis hinc inde adductis, & accuratissime expensis; audita tum Venerabilis Fratris

Gabrielis Eva Archiepiscopi Cypri Maronita, tum Dilectorum Filiorum Thomae Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictae Congregationis Montis Libani, & Pompilii Rodata in Bibliotheca nostra Vaticana Graeci Scriptoris, & de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus praefata revidenda, & examinanda commissa fuerat, relatione; Particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum Propagandae Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die 27. proxime elapsi mensis Augusti, Ponente Dilecto pariter Filio nostro Vincentio S. R. E. Cardinali Petra ejusdem Congregationis Propagandae Fidei Praefecto, in locum Dilecti itidem Filii nostri Caroli S. R. E. praefatae Cardinalis Rezzonici Ponentis absentis suffecto, habendam indiximus.

Ac demum
coram Ssmo.

Dubia in
Congr. Pro-
posita.

§. 8. Proposita fuerunt in Congregatione hujusmodi dubia, quae sequuntur. I. An constet de legitimitate dictae Synodi? II. An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, seu Mulierum, cum Monachis, sustineatur, vel quomodo moderandus? III. An Canon prohibens Patriarchae quancumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, & mereatur confirmationem? IV. An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopali, sit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap. 41. in quo adest divisio Sedium Episcopali, cum limitibus Diocesum Maronitarum, pro distributione Diocesum in tot Episcopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha? V. An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictae Synodi etiam per Breve Apostolicum? Ad quae sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem Cardinales responsum fuit. Ad primum. Constare de legitimitate Synodi, omnibus suffragantibus. Ad secundum. Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum. Ad tertium. Approbandum; & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchae. Ad quartum. Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum; & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap. 41. in quo proponuntur Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & limites. Ad quintum. Ad Sanctissimum, qui dignetur approbare Synodum, cum Breve Apostolico.

Congregat.
Respona.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per Divinae bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus, & dogmata Orthodoxae Fidei omnes Christi fideles edoceamus, & Ecclesiasticae Disciplinae praecepta intacta sanctissime servanda curemus: Eapropter, omnibus, & singulis diffidiis, controversiis, dissensionibus, ceterisque quibuscumque, quae ad hanc usque diem super praemissis omnibus quocumque pacto, & quomolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, & singulorum supra memoratorum Patriarchae, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, ceterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, atque Apostolicis laudibus commendantes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter portectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, & singula in ea, ut praemittitur, edita Statuta,

Pontifex de
illius consi-
lio, Synodum
approbat, &
confirmat.

Salvis Con-
stitutionibus
super Riti-
bus aliarum
Nationum
editis.Et facultati-
bus ejusdem
Congrega-
tionis.Clauſula pro
Decretorum
obſervantia,
ſublata &c.Derogatio-
nes.Reliquorum
Dubiorum De-
claratio dif-
fertur.Fides Tran-
ſumptis ha-
benda.Dat. die 1.
Sept. 1741.

XXXII.

Prooemium.

Decreta, Ordinationes, & Canones, auctoritate Apostolica tenore presentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolica firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram predictae Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum, & Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus ceterarum quarumcumque Nationum, si ve specialiter, si ve generaliter factis, quae, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in praemissis auctoritate dictae Congregationis Propaganda Fidei, Nobis tamen, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super praemissis omnibus prius consultis.

§. 10. Decernentes easdem praesentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, & Canones hujusmodi, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia inviolabiliter, & inconcussè observari: sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam, si ve Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis Nationis Maronitarum, tam singulatim, quam una infimul convenientibus, si ve Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quascumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi à Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus praemissis omnibus, & Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Ceterum quidquid quoad omnia, & singula dubia antedicta, aliaque quaecumque prototius Nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulate declarabimus.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die prima Septembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum in Ordine Equestri S. Georgii Martyris in Bavaria, auctoritate Apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

MILITARES Equestres Ordines, ad Orthodoxae Religionis praesidium, & firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, & Aetholicorum insultus propugnaculum, à Regibus, & Summis Principibus institutos, in quibus Equites Milites praecleara nobilitate, spectata virtute,

prudencia, ac pietate praediti adscriberentur, tam ipsi Reges, & Summi Principes, quam Romani Pontifices Praedecessores nostri certatim insignibus honoribus; prerogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis augere, & cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injunctum sibi muneris sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur.

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariae, & Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bon. mem. Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, & Sacrosanctae Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiae Ordinem in honorem Intemeratae Deiparae Virginis Mariae, sub invocatione, & protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, votis, ac mandatis obsecundaret, suaeque pietati faceret satis, eundem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit à fel. record. Benedicto Papa XIII. Praedecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno Quinto datas, quarum tenorem praesentibus pro plene, & sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, & in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, & confirmatione uberius continetur. Ut autem eundem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux & Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, & cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, & incremento adaugeat, pro singulari sua pietate, & avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si Nostri hac in re Apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

§. 2. Praecipuus verò ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, & Ordinis splendorem, Sacra Officia, quae in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate, ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, & Characterem, ut Pontificalia munera in Ordine praefati Ecclesia sub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quae in Ducalibus & Electoralibus Aedibus posita, & ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, & exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum verò cum Praepositi nomine, & Pontificalium usu constitui, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum itidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, si ve Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro intersint; quintum, ac sextum denique Eleemosynarios ab honore appellari, à quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis praesententur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, & muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux & Elector primos duos, nempe Episcopum, & Praepositum pro tempore exi-

Ordo S. Ge-
orgii a Duce
Bavariae in-
stitutus.A Benedicto
XIII. confir-
matur.Erectio sex
Officiorum
Ecclesiasti-
corum.Eorum mu-
nera.Emolumen-
ta.

stentes,

Insignia.

stentes, ad Præposituras, ad quas quemlibet nominandi sibi jus, cui non est in aliquo hæcenus derogatum, competet; nominabit; duobus Decanis Collegiales Præbendas conferet; reliquis duobus ab honore Eleemosynariis, servata an'ianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, pensiones, & beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, & reverentia Episcopo, & Præposito pro tempore existentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, & Vestibus; Decani, ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, & Eleemosynarii Parvam eandem prorsus, è collo vitæ ferica cærulei coloris pendentem, quam cæteri Equites ferre solent, Crucem gestare teneantur. Quæ quidem omnia, ut præmittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, & decreta, ut debite executioni demandentur, & imposterum firmius subsistant, ac servantur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, & de benignitate Apostolica indulgere dignaremur.

Confirmatio Apostolica.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem, Electorem, & Ordinis præfati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede præclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque à quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis inclinatis, præmissa omnia, & singula, tenore præsentium, Apostolica auctoritate approbamus, indulgemus, & confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervernerint, supplemus, & sanamus.

Clausula, & Derogationes.

§. 4. Decernentes eandem præsentem literas, & in eis contenta quæcumque, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Forma jurandi ab Ecclesiasticis præstanti.

§. 5. Cæterum earumdem præsentium tenore, ac pari auctoritate volumus, & mandamus, primum, ut Episcopus, Præpositus, Decani,

& Eleemosynarii pro tempore existentes, quippe qui Ecclesiastici Ordinis, cum in Militarem Equestrem Ordinem præfatum cooptari contingerit, votum seu jusjurandum, scilicet ut prompti semper, & quacumque oblata occasione parati sint, Sanctam Fidem Catholicam, & Apostolicam Romanam, ejusque propagationem, honoremque Deiparæ Virginis, sanguine ipso impavide contra quoscumque palam tueri, & defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iidem ad apertum bellum quibuscumque inferendum, inconsulta Apostolica hac Sancta Sede, & nonnisi de expressa ejusdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum singulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipsum sibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expresse caveant; aliter nullum sit, & inane, ac nullius prorsus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipsi liceat exercere.

§. 6. Deinde, ut Episcopus, & Præpositus, qui Pontificalia, ut præmittitur, sive statis, sive indictis solemnitatibus, aliisque diebus exercere, non nisi in ipsa dumtaxat Ecclesia in Ædibus Ducalibus & Electoralibus sita, & Militum Equitum dicti Ordinis Conventui assignata, quæ ab omni Ordinarii Episcopi Loci jurisdictione, ut asseritur, immunis est, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Ecclesia Pontificalia hujusmodi qualibet de de causa exerceri contigerit, nullo pacto, nisi de Ordinarii Locorum permisso, toties, quoties occasio postulaverit, sub penis juxta Canonicas sanctiones inflictis fieri liceat.

Episcopi nominatio conceditur Duci Magno Magistro.

§. 7. Tertium, ut cum Episcopus hujusmodi viam universæ carnis ingressus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis præfati Magnus Magister Virum pietate, ac doctrina insignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, postquam omnia, & singula de more, institutoque Majorum servanda in Antistitium, sive Residentialium, sive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, & omnino servata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Episcopum inauguratur.

Dat. die 6. Oct. 1741.

Datum in Arce Gandulphi Albanensis Diocesis sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passionensis.

Causarum Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine, ac forma peragenda sint, constituitur.

XXXIII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

DEI miseratione, cujus judicia incomprehensibilia sunt, & via investigabiles, in suprema Ecclesiæ specula immerentes constituti, ut super universum Dominicum gregem excubias sedulo agamus, ad commissum Pastoralis officii munus pertinere dignoscimus, subnascentes ex infernalis hostis astutia, & hominum malitia, abusus, quibus & animarum salutis perniciis, & Sacramentis Ecclesiæ injuria inferitur, radicitus evellere, & potestatis Nobis desuper tradita operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinæ Legis servetur auctoritas.

Procemium.

§. 1. Siquidem Matrimonii fœdus a Deo institutum, quod, & quatenus naturæ officium est, pro educandæ proles studio, aliisque Matrimonii bonis servandis, perpetuum, & indissolubile esse convenit; & quatenus est Catholice Ecclesiæ Sacramentum, humana præsumptione

Matrimonium jure naturali, & Divino indissolubile.

dissolvi

diffolvi non posse, Saluator ipse ore suo pronuntiavit, dicens: *Quod Deus coniunxit, homo non separet*: ad aures Apostolatus nostri pervenit, in quibusdam Ecclesiasticis Curiis inconsulta nimis Judicum facilitate infringi, & temere, atque inconsiderate de eorundem Matrimoniorum nullitate latis sententiis, potestatem Conjugibus fieri transendi ad alia vota. Quos sane improvidos Judices humanae naturae conditione, & voce ipsa quodammodo admoneri oportebat, ne tam praecipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indissolubilem primus humani generis Parens praemonuit, inquit: *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea*: Et illud additum est: *Quamobrem relinquet homo Patrem suum, & Matrem, & adheret uxori suae, & erunt duo in carne una.*

§. 2. Hujusmodi autem abolenda pravitatis notitia diversis ex partibus Nobis delata est, atque etiam indicata sunt exempla nonnullorum Virorum, qui post primam, & secundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum praecipitiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus superstitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; & similiter feminarum, quae post primum, secundum, & tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, se junxerant, non sine pusillorum scandalo, & bonorum omnium detestatione, qui sacra Matrimonii vincula ita contemni, & temere perfringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affectu dolore, intimo animo ingemuimus, & non praetermissimus Apostolicae nostrae sollicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Nostri Anno ad Episcopos illarum Partium, in quibus praedicta acciderant, plenissimis datis literis, graviter conquesti sumus de hujusmodi pravitare, quae in Ecclesia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & pastorem zelum accendere curavimus: quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Episcopis, ubi hujusmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum usum irrepisse cognovimus.

§. 3. Verum Nobis responsum est, id saepe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima instantia, cum Causa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima causa cognosci nequit, vel in secunda, cum in partibus nullus adest Judex, ad cuius Tribunal Causa in gradu appellationis devolvatur, vel si adest, iusta de causa coram eo disceptari nequit, Causae Matrimoniales hujusmodi a Sede Apostolica committuntur; qui vel ob incertiam, vel ob malam voluntatem, proclives sunt ad Matrimonia dissolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum super nullitate suorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui dissolutionem Matrimonii postulat, in iudicio compareat, & Sententiam, nullo contradicente, secundum sua vota obtentam, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in iudicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententiam de nullitate Matrimonii prolatam, nullus est, qui ad superiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in specie quidem discordes, re vera inter se concordantes sunt, & invicem colludentes, contractum Matrimonium dissolvi cupiunt; vel quia Pars, quae pro validitate Matrimonii stabat, ejusque nullitatem acriter contra adversarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia sibi ad sumptus litis non suppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum necessariis, & inceptum

opus, ac Causam post primam Sententiam deferit: Quo fit, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium se conferat.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commoda causa Matrimoniales committuntur, paternam illam vigilantiam, qua de iustitia unicuique integrè sapienterque administranda solliciti esse debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos scriptis vicesima sexta Augusti anno secundo Pontificatus Nostri, providere curavimus, in quibus ea praescripsimus, quae Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini decretis consona, si diligenter, ut speramus, serventur, in posterum Causa non nisi personis congrua juris peritia, & necessario probitatis, spectataeque fidei munitis praesidio committentur. Insuper ad ea, quae in iisdem encyclicis literis constituta sunt, id etiam in praesenti adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo causa Matrimoniales substracta fuerunt Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum iudicio, & Episcoporum tantum examini, & jurisdictioni reservata, dumtaxat procedat de Archidiaconi, Decani, aliisque inferioribus, qui in eadem Dioecesi constituti, vel privilegio aliquo, vel praescriptione, saltem in visitatione, Causarum Matrimonialium cognitionem sibi adrogabant; ac idcirco minime obliet commissionibus, quae, pro iisdem causis matrimonialibus definiendis, a Sede Apostolica alicui eorum in secunda instantia fierent: nihilominus praecipimus, ac mandamus iis, ad quos hujusmodi Commissionum, seu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum causarum matrimonialium cognitionem non committant nisi Episcopis, praesertim vicinioribus, vel si nullus sit Episcopus, cui ex legitima causa commode committi possit, tum commissio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui, secundum ordinem, & modum a Nobis in praefatis encyclicis Literis praescriptum, pro Judice idoneo ab Episcopo cum consilio sui Capituli nominatus fuerit.

§. 5. Quod vero ad ordinem, & seriem iudiciorum in causis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione, servandum spectat; motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostri, deque Apostolicae potestatis plenitudine hac Nostra in perpetuum valitura sanctione constituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & singulis Locorum Ordinariis in suis respective Dioecibus persona aliqua idonea eligatur, & si fieri potest, ex Ecclesiastico coetu, juris scientia, pariter & vita probitate praedita, quae Matrimoniorum Defensor nominabitur, cum facultate tamen eam suspendendi, vel removendi, si iusta causa adfuerit, & substituendi aliam aequè idoneam, & iisdem qualitatibus ornatam: quod etiam fieri poterit, quotiescumque persona ad Matrimoniorum defensionem destinata, cum se occasio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

§. 6. Ad officium autem Defensoris Matrimoniorum hujusmodi, ut supra electi, spectabit, in iudicium venire, quotiescumque contigerit, matrimoniales causas super validitate, vel nullitate coram legitimo Judice disceptari, eumque oportebit in quolibet actu iudiciali citari, adesse examini testium, voce & scriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quae ad Matrimonium sustinendum necessaria censentur.

§. 7. Et demum Defensoris hujusmodi persona,

Pontificis providentia circa commissiones causarum ad partes.

Causae Matrimoniales non nisi Episcopis, & his deficientibus, Judicibus Synodalibus committendae.

Defensor Matrimoniorum in singulis Dioecibus eligatur.

Defensoris officia.

Idem semper adit iudicio.

Excessus abusu, in consuetudinibus dissolutionibus admittendis.

Causae, quibus tribuitur hujusmodi pravitatis.

sona, tanquam Pars necessaria, ad iudicii validitatem, & integritatem censeatur, semperque adfit in iudicio sive unus ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii agit, sive ambo, quorum alter pro nullitate, alter verò pro validitate in iudicium veniant. Defensor autem, cum ei munus huiusmodi committetur, iuramentum præstabit fideliter officium suum obeundi, & quotiescumque contigerit, ut in iudicio adeste debeat pro alicuius Matrimonii validitate tuenda, rursus idem iuramentum præbet: quæcumque verò, eo non legitime citato aut intimato, in iudicio peracta fuerint, nulla, irrita, cassâ declaramus, ac pro nullis, cassis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac si citata, & intimata non esset ea Pars, cuius citari intererat, & quam, juxta legum, & canonum præscripta, ad legitimam iudicii validitatem, citari, aut intimari omninò necessarium erat.

Juramentum præstet.

Et citetur in omnibus actibus.

Non appellabit à Sententia pro validitate Matrimonii prolata.

Contra, si pro invaliditate pronunciatum fuerit.

Post unicam Sententiam, sive appellatum sit, sive non nemini liceat ad alia vota transire.

Sub pœnis contra Poligamos statutis.

Defensoris officia eadem in secunda instantia.

Illius electio ad quem spectet.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas huiusmodi cognoscere pertinet, controversa aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, & existentibus in iudicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter verò pro nullitate actionem intendat, Defensor Matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si à Judice pro Matrimonii validitate iudicabitur, & nullus sit, qui appellet, ipse etiam ab appellatione se absteat; idque etiam servetur, si à Judice secundæ instantiæ pro validitate Matrimonii fuerit iudicatum, postquam Judex primæ instantiæ de illius nullitate Sententiam pronunciauerat; sin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defensor inter legitima tempora appellabit adhærens Parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in iudicio nemo unus sit, qui pro Matrimonii validitate negotium instat, vel si adsit, lata contra eum Sententia, iudicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem Judicem provocabit.

§. 9. Appellatione à prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem Defensoris, & Partium, interposita, si ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non solum serventur, quæ adversus eos, qui Matrimonium contra interdictum Ecclesiæ contrahunt, statuta sunt, præsertim, ut invicem à cohabitatione separentur, quoadusque altera Sententia super nullitate emanaverit, à qua intra decem dies non sit appellatum, vel appellatio interposita defersa deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium huiusmodi, omnibus pœnis contra Poligamos à Sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis constitutis, omninò subjaceant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia, ac potestate simili rursus statuimus, decernimus, ac renovamus.

§. 10. Posteaquam verò, appellationis beneficio, ad alterum Judicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia, & singula quæcumque coram Judice in prima instantia servanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exactè, ac diligenter custodientur, citato in quolibet iudicii actu Defensore matrimonii, qui voce, & scripto matrimonii validitatem strenuè, ac pro viribus tuebitur. Et si Judex in secunda instantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apostolicæ Nuncius, aut Episcopus vicinior; Matrimonii Defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus, quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quæ à Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si autem Judex in secunda instantia erit Judex Commissarius, cui à Sede Apostolica causa cognitio demandata sit, & qui Tribunal, & jurisdictionem ordinariam non ha-

beat, & propterea careat Defensore Matrimonii, volumus, ut illo Defensore Matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario, in cuius Diœcesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam Sententiam in eadem causa pronunciauerit.

§. 11. Instructo autem in hunc modum iudicio, si secunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda, æquè ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium iudicatum fuerit, & ab eâ Pars, vel Defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minimè censuerit; in potestate, & arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id vetitum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, & locum habeat, salvo semper, & firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quæ ob cuiuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem iudicatam; sed si nova res, quæ non deducta, si ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, & rursus in iudiciale controversiam revocari. Quod si à secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellaverit, vel huiusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifestè injusta, vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, & sit revocatoria alterius præcedentis super validitate in secunda instantia emanata, volumus, ut, firma remanente utrique Conjugi prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, pœnis, ut præfertur, à Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quæ à Nobis in prima, & secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet iudiciali actu, citato, & audito Defensore matrimonii, qui à Judice tertiæ instantiæ deputatus fuerit.

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, & proximi utilitate, & Ecclesiæ reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causæ Judice ei constituatur, & ab ea Parte, quæ pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, à Judice primæ, vel secundæ, vel tertiæ instantiæ respectivè subministrabitur, qui pecunias ex multis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, & in opera pia erogandas, in huiusmodi sumptus infumere poterunt. Cum verò Judices causæ erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, & consequenter neque pecuniam ex multis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia multarum illius Episcopi, in cuius Diœcesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicæ mandatum, iudicium exercebit.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quæ extra Romanam Curiam pertractantur: Quoad Causas verò, quæ Romæ disceptandæ sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in præfata Urbe, ejusque Suburbis, & Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet; mandamus, ac jubemus, ut omnia, & singula, quæ in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis præscripta fuerunt, nempe ut iudicium peragatur, citato, & audito Defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaque, ut supra, omninò serventur: Tum etiam in aliis causis, quæ in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem Apostolicam, omisso medio,

Novas nuptias contra here liceat post duas conformes, nisi appellatum sit;

Vel alias Prohibitum;

vel nisi alii novi detegatur.

Appellatio semper suspendit executionem.

Et in quavis instantia idem Ordo servandus.

Salarium Defensori volenti, a quo, & unde constitui debeat.

Eadem omnia serventur in Romana Curia.

Defensoris
electio ad
quem ibi
pertineat.

Iterum
examen Cau-
se semper
necessarium.

Coram qui-
bus respecti-
ve facien-
dum sit.

Instantiæ
pro dispen-
satione Ma-
trimonii ra-
ti, & non
consumm., nõ
recipiuntur,
absque re-
missione Põ-
tificis.

Nec absque
ejus Oraculo
definiuntur.

Perpetuus
presertim
vigor, sub-
lata &c.

interpositam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Concilii Tridentini, vel in causarum Palatii nostri Auditorio, dummodo Nobis, & Romano Pontifici pro tempore iustis ex causis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curie Prælatorum deputanda. Cum autem causa super Matrimonii nullitate ageretur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defensor Matrimonii à Cardinali Præfecto ejusdem Congregationis, si verò in Palatii nostri Auditorio, ab Auditore Decano præfati Tribunalis, si demum in Congregatione particulari, à Persona ejusdem Congregationis digniore deputetur.

§. 14. Unica quidem resolutio pro nullitate Matrimonii emanata, si causa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputatâ cognoscatur, & similiter in Palatii nostri Auditorio, unica Sententia super eadem nullitate pronunciata minime sufficiat ad tribuendam liberam Conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, si causa in præfata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rursus in eadem, ad Defensoris Matrimonii instantiam, reproponatur; Si verò Congregationi particulari commissa fuerit, ad petitionem ejusdem Defensoris, altera etiam particularis Congregatio deputabitur; Si verò in Palatii nostri Auditorio judicata sit, à præfato Defensore appellatione interposita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, seu turnum definiatur; Si autem causa universo Tribunali commissa fuerit, ab omnibus Auditoribus rursus examinabitur: nolentes omnino, ut ullo in casu Matrimonii vinculum dissolutum censeatur, nisi duo judicata, vel resolutiones, aut Sententiæ penitus similes, & conformes, a quibus neque Pars, neque Defensor Matrimonii crediderit appellandum, emanaverint. Quod si secus factum fuerit, & novum initum Matrimonium, nostræ voluntatis hujusmodi transgressores pœnis à Nobis, ut supra, statutis submittantur.

§. 15. Et quoniam sæpe apud Sedem Apostolicam preces porrigi solent pro dispensatione Matrimonii rati, & non consummati, quæ ut plurimum pro voto consultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, à Romanis Pontificibus pro tempore remitti solent; ut hujusmodi instantiæ ordine, ac ritè procedant, volumus, ac mandamus, ut simplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, & accurata totius facti species contineatur, causæque omnes in eo exprimantur, quæ ad obtinendam petitam dispensationem conducere posse à supplicante censentur ut Romanus Pontifex, eo lecto, & maturè considerato, secum deliberare possit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; à qua posteaquam suum votum consultivum editum fuerit, à Secretario ejusdem Congregationis totius negotii ferries exactè Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro sua prudentia judicabit, an Congregationis Resolutio sit approbanda, vel potius totius causæ examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rursus committendum.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, easdem præfatas literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per om-

nia plenissime, & inviolabiliter observari. Sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & S. Sedis Nuntios, aliove quolibet quacumque præminencia, & potestate fungentes, & sancturos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique judicari, & definiti debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus verborum, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus in genere, vel in specie, seu aliis quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu, quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma in illis tradita observata eidem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad permissorum effectum, hac vice dumtaxat expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 17. Volumus autem, ut præfatas Literas in valvis Ecclesiæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, publicentur, & affigantur, sicque publicatæ, & affixæ, omnes, & singulos, quos illa concernunt, perinde ardeant, & afficiant, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent; quodque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quàm extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, statuti, constitutionis, prohibitionis, revocationis, annulationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passionensis.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Publicat. die 29. ejusdem Mensis, & Anni.

Quibuscum-
que non ob-
stantibus.

Publicatio-
nis effectus,
& exemplorum
auctoritas.

Sanctio.

Dat. die 3.
Nov. 1741.

XXXIV.

Declaratio, cum Instrukione, super Dubiis respicientibus Matrimonia in Hollandia, & Belgio contracta, & contrahenda.

Dubium super validitate Matr., cum Hæreticis contractis in Dominio Ordinis Fœderat. non servata forma Concilii Trident.

MATRIMONIA, quæ in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio subiectis iniri solent, sive inter Hæreticos ex utraque parte, sive inter Hæreticum ex una parte Virum, & Catholicam Fœminam ex alia; aut viceversa, non servata forma à Sacro Tridentino Concilio præscripta, utrum valida habenda sint, nec ne, diù multumque disceptatum est, animis hominum, ac sententiis in diversa distractis: Id quod satis uberem anxietatis, ac periculorum sementem per multos annos subministravit, quum præfereim Episcopi, Parochi, atque illarum Regionum Missionarii, nihil certi hac super re haberent, nihil verò inconsulta Sancta Sede audere statere, ac declarare. Cùm autem, proximè evolutis annis, in tam incipiti, gravique causa Apostolica Sedis iudicium vehementius exposceretur, urgeretque id imprimis vigilantissimus Iprensis Episcopus, dum pro debito Officii sui, & sua erga Beati Petri Cathedram observantia, de Ecclesiæ sibi concedita statu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omninò esse tam proluxæ dubitationi finem, gravissimis verbis, ac rationibus persuaderet: Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quanti oportebat, æstimaret, Sacra Congregationi Eminentiss. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controversia diligenter more suo cognosceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratissimè procedere, commissa sibi cognitionis initium ab exquisitis aliorum quoque Belgii Episcoporum Relationibus, atque sententiis, quas desuper explorari fategit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit præstantes aliquot hujus Alma Urbis Theologos, quibus in-junxit, ut rem totam ea, qua decet, maturitate discuterent, suamque opinionem proferrent.

BENEDICTUS XIV. Congregationem coram se convocat.

§. 1. At dum hæc maximè agerentur, superferendum per aliquot Menses fuit ab istiusmodi causa expeditione, propter viduitatem, quæ intercedit Romanæ Ecclesiæ, donec ad Summum Pontificatum feliciter evehctus Sanctissimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter primas Regiminis suæ curas; Causæ hujus cognitionem repeti iussit à memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram se haberi, ut, auditis Eminentissimorum Patrum Sententiis, ipse demum, quid de hac de re tenendum foret, supremo suo pronuntiaret oraculo. Cùm igitur Congregatio præfata sub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctissimus D. N., spatio aliquo temporis ad rem secum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, & Instruktionem exarari præcepit, qua, veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antistites, Parochi, earumque Regionum Missionarii, & Vicarii Apostolici deinceps in hujusmodi negociis uti debeant.

Declarat valida Matrimonia ibidem inter Hæreticos contracta.

§. 2. Primo scilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Hæreticis inter se in locis Fœderatorum Ordinum dominio subiectis celebrata, non servata forma per Tridentinum præscripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in casibus quibusdam particularibus, & attentis tunc expositis circumstantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate respondisse; æquè tamen compertum habens nihil adhuc generatim, & universè super ejusmodi Matrimoniis fuisse ab Apostolica Sede definitum, & alioquin oportere omninò ad consulendum universis Fidelibus in iis locis degentibus, & plura aver-

tenda gravissima incommoda, quid generaliter de hisce Matrimoniis sentiendum sit, declarare; negotio mature perpenso, omnibusque rationum momentis hinc inde sedulo libratis, declaravit, statuitque; Matrimonia in dictis Fœderatis Belgii Provinciis inter Hæreticos usque modo contracta, & quæque imposterum contrahentur, etiãsi forma à Tridentino præscripta non fuerit in iis celebrandis servata, dummodò aliud non obfiterit canonicum impedimentum; pro validis habenda esse; Adeoque si contingat, utrumque Conjugem ad Catholicæ Ecclesiæ finem se recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipsos omninò teneri, etiãsi mutuis consensus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur; Sin autem unus tantum ex Conjugibus, sive Masculina, sive Fœminina, convertatur, neutrum posse, quamdiu alter superstes erit, ad alias nuptias transire.

Ideo, si ambo Conjuges ad Fid. Cath. redeant, consensum non esse renovandum. Si unus convertatur, cum ad alias nuptias transire non possit.

§. 3. Quod verò spectat ad ea Conjugia, quæ pariter in iisdem Fœderatis Belgii Provinciis, absque forma à Tridentino statuta, contrahuntur à Catholicis cum Hæreticis, sive Catholicus Vir Hæreticam Fœminam in Matrimonium ducat, sive Catholica Fœmina Hæretico Viro nubat, dolens imprimis quam maximè Sanctitas Sua, eos esse inter Catholicos, qui insano amore turpiter demerati, ab hisce detestabilibus Connubiis, quæ S. Mater Ecclesiæ perpetuò damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, & procius sibi abstinendum non ducunt, laudansque magnoperè zelum illorum Antistitem, qui, severioribus propositis spiritualibus penis, Catholicos coercere student, ne sacrilego hoc vinculo sese Hæreticis conjugant; Episcopos omnes, Vicarios Apostolicos, Parochos, Missionarios, & alios quoscumque Dei, & Ecclesiæ fideles Ministros in iis Partibus degentes seriò, graviterque hortatur, & monet, ut Catholicos utriusque sexus ab hujusmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum possunt, absterreat, eisdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire satagant. At, si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non servata, ibidem contractum jam sit, aut imposterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujusmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum esse, & neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum supervixerit, ullatenus posse, sub obtentu dictæ formæ non servatæ, novum Matrimonium inire. Id verò debere sibi potissimè in animum inducere Conjugem Catholicum, sive Virum, sive Fœminam, ut pro gravissimo scelere, quod admisit, pœnitentiam agat, ac veniam à Deo precetur, coneturque pro viribus alterum Conjugem à vera Fide decurrantem ad gremium Catholicæ Ecclesiæ pertrahere, ejusque Animam lucrari, quod porrò ad veniam de patrato crimine impetrandam opportunissimum foret, sciens de cetero, ut mox dictum est, se istius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Nuptias a Catholicis cum Hæreticis contractas detestatur.

Validas tamen pronunciat, etiam non servata forma &c.

§. 4. Ad hæc declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hætenus sancitum, dictumque est de Matrimoniis sive ab Hæreticis inter se, sive inter Catholicos, & Hæreticos in iis locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio subiectis, sancitum, dictumque intelligatur etiam de similibus Matrimoniis extra fines Domini eorumdem Fœderatorum Ordinum contractis ab iis, qui additi sunt Legionibus, seu Militaribus Copiis, quæ ab iisdem Fœderatis Ordinibus transmitti solent ad custodiendas, muniendasque Arces conterminas, vulgò dictas *di Barriera*; Ita quidem, ut Matrimonia ibi præter

Quid faciendum Conjugi Catholico.

Idem iudicandum edicit quoad personas additas Locorum *di Barriera*.

Tridentini

Et Incolas
Civitatis
Mosæ Tra-
ject.
Domicilia-
rii Provin-
ciarum Fœd.
nubentes in
regionibus
Catholico-
rum, & vi-
ceversa, sub-
sint juri cõ-
muni.

Dat. die 4.
Nov. 1741.

XXXV.

Matrimonia
palam cele-
brari jubet
Ecclesia.

Concilii Tri-
dentini De-
cretum.

Contrarius
usus nimis
frequens.

Tridentini formam, sive inter Hæreticos utrinque, sive inter Catholicos, & Hæreticos inita, valorem suum obtineant, dummodò uterque Conjug ad eandem Copias, sive Legiones pertineat; Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Mosæ Trajectensis, à Republica Fœderatorum Ordinum, quamvis non jure domini, sed tantum oppignationis, ut ajunt, nomine possessam.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quæ contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Fœderatis domicilium habent, vel in Fœderatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum esse duxit; volens, ut de iis, juxta canonica Juris communis principia, probataque in similibus casibus aliàs editas à Sacra Congregatione Concilii resolutiones, ubi disputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, statuitque, ac ab omnibus imposterum servari præcepit. Die 4. Novembris 1741.

A. Card. Genili S. C. Concilii Pras.

C. A. Arch. Philippen. Secret.

Matrimonia occulta, quibus, & quomodo sint permittenda, quibusque cautelis celebranda, & in actis describenda: Quomodo consulendum educationi, & indemnitati Proles.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SATIS Vobis compertum esse non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam semper fuisse piæ Matris Ecclesiæ vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apostolo nuncupatum, publicè, & palàm à Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quàm antea factum fuerat, imposterum ab omnibus observaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranensis Concilii sub Innocentio III. celebrati vestigiis inherendo, præcepit, ut imposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter à proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnias publicè denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Ecclesiæ, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Testibus præsentibus, ritè procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum custodiri, in quo Conjugum, & Testium nomina, diesque, & locus Matrimonii describantur.

§. 1. Providæ tamen hujusmodi leges, tantà auctoritate saluberrimè institutæ, pravâ horum temporum conditione sensim prolabi visæ sunt, & enerves propemodum reddi, ob Matrimonia usu nimis recepta, quæ occultè adeò celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri potest, obliteretur, & in tenebris ignorantia perpetuò jaceat conspulta. In more etenim positum est, illa celebrari nullis præviis factis Denunciationibus, coram solo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhiberâ præsentia tantum duorum Testium appositè à Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum est suspecta; remque peragi sæpè extra

Ecclesiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen oclusis, vel eo temporis momento, quo semotà alterius cujusvis præsentia, scientia initi Matrimonii, præter Parochi, Contrahentium, Testiumque personas, alios penitus effugiat.

§. 2. Quantum à Sacramenti dignitate, & ab Ecclesiasticarum legum præscripto occulta hæc Matrimonia, *Conscientiæ* vulgò nuncupata, ut plurimum abhorreant, satis superque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitiosos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, præsertim verò eorum, qui Divini Judicii interminatione posthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia spe futuri Matrimonii decepta, & in turpem secum vivendi licentiam abducta, palàm contrahere promittunt. Quorundam verò mentem ita pravæ cupiditates excæcant, ut novum contrahere secretum Matrimonium audeant, post alterum secretò itidem contractum, & nondum prioris Conjugis morte solutum, seseque magno scelere polygamos reddant. Alii etiam eò impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, post primas secretò initas, alteras aut publicè, aut privatim nuptias contrahendo, sese audaciùs polygamiâ pariter innodare non perhorrescant. Age verò quàm gravia, quàm nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii suspensionem submovendam, Virum seorsim à Muliere vivere contingat, sublata est illico individua vitæ consuetudo, & contemptum est verbum Domini: *Adhærebit Homo Uxori suæ, & erunt duo in carne una*: Sin hæc vitæ consuetudo servetur, nemo est, qui illam criminòsis nonarguat, & utpotè detestabilem, in scandalum materiam non traducat. Neque illata per scandalum dispendia rependit subsecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, & ab omnibus ignoratur.

§. 3. Leviora quoque damna non sunt, quæ susceptæ Proli irrogantur. Sæpè enim contingit, illam à Parentibus, & à Matre præsertim amotam, nec piè, nec liberaliter institui; sed incertis fortunæ casibus objectam relinqui; nisi etiam Parentes ipsi, contra naturæ leges, ausu nefario illius vitæ infidiantur. Ubi verò tam immane facinus Parentes deterreat, illosque ad sobolem alendam, instituendamque humanitas ipsa compellat; alia imminet Liberis susceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, & Bonorum jactura, pro quorum possessione assequenda quamvis clament jura sanguinis, illis tamen careant necesse est, propter occulta Parentum Matrimonia, & ademptam legitimitatis, & Filiationis probationem.

§. 4. Huic etiam malorum origini sunt referenda ipsa quoque secreta Matrimonia contracta à Filiisfamilias contra Patris justè dissentientis voluntatem; ex quibus quàm gravia incommoda exoriri soleant, neminem lateret. Quid plura? Adeò invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus constituti Pensiones, & Beneficia, ad Divinum Cultum, & Ecclesiastica munia instituta, etiam post initum clam Matrimonium retinuerint, sibi que de mammona iniquitatis loculos miserimè comparaverint.

§. 5. Desenda hæc igitur potius uberibus lacrymis, quàm latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apostolica Sedis specula omnes sibi vindicet nostræ vigilantia curas; temperare non possumus, quin Vos ipsos, *Venerabiles Fratres*, in partem nostræ sollicitudinis evocantes, vestram pietatem, & zelum excitemus ad custodiendas vigilias noctis super Grege Vobis credito, quem luctuosa horum

Mala & peccata inde consequentia.

Proles damnata spiritualia, & temporalia.

Filiorumfamilias, & Clericorum excessus.

Ideo monentur Episcopi, ne facile dispensent à publicationibus.

temporum conditio in discrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occasio Vos reddat difficiliore ad remittendum Publicationes, à quibus contracturi Matrimonium sapè per malitiosam suggestionem petunt dispensari. Quàm cautè, solumerque oporteat ea in re Episcopos versari, non obscura Vobis à Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit suspicio, Matrimonium malitiosè impediri posse, si præcesserint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel saltem Parocho, & duobus Testibus presentibus, Matrimonium celebretur, & deinde ante illius consummationem Denunciationes in Ecclesia fiant, ut si aliqua subsunt impedimenta, facilius detegantur. Præterea licet Episcopo relictum sit omnimodè super Denunciationibus dispensare, hæc tamen facilitas, non à sola Dispensantis voluntate pender, sed à Tridentino coërcetur arcis prudentia, discretique arbitrii legibus; quod idem est, ac legitimam causam dispensationis requirere.

Nec temere permitant Matrimonia secretè iniiri.

§. 6. Parem quoque, imò fortasse majorem vigilantiam necesse est à Vobis adhiberi, ne, post remissas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipso Parocho, vel à Vobis deputato, presentibus duobus, vel tribus Testibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad præscriptum Sacrorum Canonum licitè fieri possit, non satis est obvia quævis, & vulgaris causa, sed gravis, urgens, & urgentissima requiritur. A Sacro Nostræ Pœnitentiariæ Tribunali, eo potissimum casu sit potestas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, & Fœmina in figura Matrimonii publicè degentes, & de quibus nulla viget certis suspicio, in occulto tamen Concubinato perseverent: Facile enim quisque conjiciet, quàm absolum esset, eos, à statu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publicè contrahendum Matrimonium prævis Denunciationibus compelli. Hanc verò praxim Vobis duximus proponendam, non quia Dispensatio præmissis casu solum congruat, cum alii similes, & fortasse urgentiores esse possint, in quibus dispensari expediat; sed quia Vestri Pastoralis Officii partes versari debent in sedulo investiganda legitima, & urgenti causa Dispensationis, ne Matrimonia occultè celebrata lucuos habeant exitus, quos intimo cordis merore recensuimus.

Qualitates petentium diligenter expendant.

§. 7. Hunc porrò in scopum Vos hortamur, & impensè admonemus, ut Personarum Matrimonium secretè contrahere petentium diligens fiat à Vobis inquisitio: An scilicet ejus qualitates, gradus, & conditionis sint, quæ id probè exposcant; An sint sui, vel alieni juris; An Filiifamilias, quorum nuptiæ Patri justè dissentienti sint invise; ab Episcopali etenim, quod geritis, mihère nimium esset alienum, facilem præberi Filio inobedientia occasione; An res sit de Personis Ecclesiasticis, licet in Minoribus Ordinibus constitutis, Pensiones, & Beneficia Ecclesiastica obtinentibus, ut detestabilis illorum retentio in statu Uxorato congruis remediis postea compeccatur. Potissimum verò curet Vestra sollicitudo, antequam secreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, & indubia, & à quavis fraude immunita exhibeant documenta status liberi, ad advertendum ab his, qui improbi sint ingenii, polygamie periculum.

Et præcipuè eorum statum liberum.

Sacerdotem extraneum sine causa non deputent.

§. 8. Quod attinet ad Ministrum secreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia Personarum, experientia, & diuturnus rerum usus, quovis Sacerdote extraneo peritorem effecisse præsumunt. Si quæ tamen Vobis oc-

currant circumstantiæ, quæ alium Sacerdotem loco Parochi exposcere videantur; gravi impellente causâ, is Sacerdos à Vobis eligatur, qui probitate, & doctrinâ, & obeundi muneris peritiâ commendetur.

Contrahentes moneantur de ipsorum debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Ministro à Vobis deputando districtè præcipiatur, ne Matrimonio interfit, nisi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere Sacro Baptismatis lavacro; ac Christo Judici districtam reddituros esse rationem, nisi Filios ut legitimos agnoverint, eosque pietate, bonisque moribus imbuerint, & frui patientur Bonis temporalibus, à Majoribus in supremis tabulis relictis, vel providâ legum auctoritate delatis.

Matrimonii occulti documenta Episcopo exhiberi, in acta referri, & cautè servari jubentur.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate à Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum est, exhibeatur Episcopo illius scriptum documentum, cum nota loci, & temporis, Testiumque, qui celebrationis interfuerunt. Vestrum erit postea diligenter incumbere, quod ad perennem gesta rei memoriam, præfatum documentum fideliter transcribatur in Libro prorsus distincto ab altero, in quo Matrimonia publicè contracta de more adnotantur. Hujusmodi Liber pro Matrimonii secretis appositè compactus, clausus, & Sigillis obsignatus, in vestra Episcopali Cancellaria cautè erit custodiendus: Et eo tantum casu resignari, & aperiri vestrà accedente licentiâ patiemi, quo alia id genus Matrimonia describi oporteat, vel id sibi vindicet justitiæ administranda necessitas, vel demum ali-quod documentum ab eo exposcant verum interesse habentes, quibus probationum aliunde petendarum non suppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod, re absolutâ, denuò claudatur, & Sigillis, ut antea, obsignetur. Fides, seu Attestationes clam celebrati Matrimonii, à Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi gessit, exaranda, Vobisque exhibenda, transcribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, à Persona à Vobis deputanda; quæ apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat testimonium. Fides verò, & Attestationes ipsæ in secretiori loco, sartæ, tectæque à Vobis servantur.

Proles tempore baptizari.

Ejusque natiuitas Episcopo denunciari.

§. 11. Quod si ex occulto hujusmodi Matrimonio Prolem nasci contingat, eadem munde-tur salutari Aquâ Baptismi in Ecclesia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indistinctè confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile est in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, & eorum Nomina consultò reticere: Volumus, ac expressè mandamus, quod à Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, suscepta Proles vobis denunciatur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediatè per Parentes ipsos, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Personam ab ipsis Parentibus designatam, ut certò, & clarè Vobis constet, quod Proles tali loco, & tempore, vel reticitis, vel falsò expressis nominibus Parentum, baptizata, est legitima, licet occulti Matrimonii fœdere procreata. Quæ sanè omnia cum Vobis innouerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter describentur ab eo, cui facta à Vobis est potestas adiutandi Matrimonia occultè celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriusque Parentis nomina referentur, quamvis distingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iisdemque cautelis in Cancellaria Episcopali clausus, & sigillis obsignatus, erit custodiendus, prout Librum Matrimoniorum cautè custodiri supra mandavimus.

Et in actis rite describi debet.

§. 12. Quia verò nonnulli deesse non possunt, qui propria conscientia vocibus obfuscant, & nostris hisce mandatis parere negligant;

Contravenientia pœna, Matrimonii divulgatio.

debitâ

debita pœnarum districtione pro modo culpæ à Vobis puniantur. Quinimò cum satis Nobis experientiâ compertum sit, in hujusmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos respectus tardiores effici, & à rectè agendi semita revocari: Mandamus idcirco, Matrimonio occulta à Vobis evulgari, & nota fieri, si certò Vobis confiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreata fuisse Sobolem, & baptizatam suppressis Parentum nominibus, nullâ præstitâ Vobis notitiâ, ut par erat, ab illius Parentibus, intra triginta dies à Nativitate numerandos.

§. 13. Ne autem Contumaces, & Inobedientes, violatæ fidei, proditique Secreti Pastores suos infimulent; sedulo à Vobis curandum est, ut à Parocho, vel alio Sacerdote pro secreta celebratione Matrimonii à Vobis deputando, Conjuges clarè, & apertè moneantur, eâ lege, & pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non solum regeneretur Sacro Baptismate, sed post Baptisma denunciatur Episcopo cum nota loci, & temporis administrati Sacramenti, ac sincera indicatione Parentum, à quibus ortum habuit, quemadmodum supra præmissum est: Alioquin Matrimonium, licet contractum datâ per Episcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, & ad propulsandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, seu Attestationes Matrimonii clam initi, & Sobolis ex eo procreata, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum est, apud Vos cautè custodiendis, tantam promereri fidem, quantum sibi alii Libri Parochiales Baptismatis, & Matrimonii vindicare consueverunt.

§. 15. Hæc à Vobis, Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate observari enixè præcipimus, ad communem Animarum salutem, & ad præsidium Ecclesiasticæ disciplinæ, propter invalescentem hominum malitiam nova semper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Cæterum nostris hinc literis sublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo in diem ingruenti consona dignoscet prudentia vestra, ad Pastorale officium cumulatè obeundum. Vobis interea paternæ charitatis, & benevolentia testem, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 17. Novembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

XXXVI. Beatificationes Servorum Dei, & Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

AD Sepulcra Apostolorum, quorum consecrata Sanguine Roma, quæ fuerat Magistra erroris, facta est discipula veritatis; ad Sacros Beati Petri cineres, super cujus fidei firmitate extructa totius sacri ædificii Cælo inferenda confurgit sublimitas, Romana Mater Ecclesia in suis triumphat Filiis, qui, calcatis Mundi blanditiis, & infernalis hostis superatis insidiis, ad præmia pervenerunt æterna, & quos inter Sanctos Dei Servos, & cœlestis beatitudinis confortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis à Christo Domino accepta, & per Petrum ad Successores suos

derivata decernit auctoritas. Quæ igitur à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris prudenti consilio, & provida ratione instituta sunt, & longo deinde usu recepta, piè sancteque servata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata est, decet diligenter servare, & studiosè custodire, & si quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum est, in integrum restituere, & ad pristinam rationem, ac formam revocare; atque alia disponere, prout in Domino videtur expedire.

§. 1. Sanè quidem omnes, & singulas Beatorum Canonizationes in Urbe nostra peragendas in Basilica B. Petri Apostolorum Principis semper peractas fuisse, antiqua ac fide digna testantur monumenta: Cum autem fel. record. Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster, à quo ad Cardinalatus honorem assumpti fuimus, in eadem Vaticana Basilica Beatos Turribium ex Majora, Jacobum à Marchia, Agnetem à Monte Politiano, Peregrinum Latiofum, Johannem à Cruce, Franciscum Solanum, Aloysium Gonzagam, Stanislavum Kotskam, & benedictio post Beatam Margaritam à Cortona, Sanctorum cultu honorandos solemniter de more constituisset; ac deinde Beatum Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum similiter referre vellet; ei persuasum est, ut id in Basilica nostra Lateranensi solemniter ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclesiæ Anconitanæ ex concessione, & dispensatione Apostolica præeramus, eundem Benedictum Prædecessorem per nostras litteras certiores facere non prætermisimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendæ erant, nonnisi in Vaticana Basilica ab antiquo tempore celebrari consuevisse; & ad hujusmodi officium præstandum eo magis Nos teneri credidimus, quia per plures annos, dum in minoribus eram, unus ex insignis ejusdem Basilicæ Capituli Canonicis extitimus, & per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Romæ benignè Nobis responsum est, quod in Basilica Lateranensi solemniter apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium processerat, nostraque literæ seriùs, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

§. 2. Postmodum à piæ mem. Clemente Papa XII. similiter Prædecessore nostro ab Ecclesiæ Anconitanæ, ad Ecclesiæ Bononiensis regimen Apostolica ejus auctoritate translatis Nobis significatum est, prædictum Clementem Prædecessorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Francisci Regis, Catherinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeræ Canonizationem propediem in Ecclesia Lateranensi solemniter celebraturum: Sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Nostri de Servorum Dei Beatificatione, & Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam, ante præfati Benedicti Prædecessoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe solemniter, nisi in dicta Basilica, celebratam fuisse satis superque demonstratum fuerat, ulterius animi nostri sensus aperire superfluum duximus.

§. 3. Præterea, cum ante fel. rec. Alexandri Papæ VII. pariter Prædecessoris nostri tempora, nulla statuta esset solemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei observanda; idemque ritum, & solemnitatem adhibendam in sacra functione hujusmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Basilica explendam decreverit, ita semper posterioribus temporibus servatum est, ut omnes Beatificationes in eadem Vaticana Basilica celebrarentur, usque ad præfati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Ecclesiam gubernante, quamvis in Vaticana Basilica Beatificatio Ancillæ Dei

Pontifex refert morem peragendi Canonizationes in Basilica Vaticana.

Qui, ipso dissentiente, semel interruptus fuit sub Bened. XII.

Et iterum sub Clemente XII.

Idem accidit quoad Beatificationes.

Prædicta omnia contrahentibus edicenda.

Regestis secretis auctoritas tribuitur.

Adhortatio ad Episcopos.

Dat. die 17. Nov. 1741.

XXXVI.

LVXXX

Procemium.

Beata Hyacintha Mariscotta, & Servi Dei B. Joannis de Prado facta sit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis à Sigmaringa, paulò post Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Basilica Lateranensi celebrata fuit. Post hanc verò Beatificationem, in ejusdem Benedicti Pontificatu, in Basilica Vaticana solemnì ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei postea Beatus, & nunc Sanctus Vincentius de Paulis, & Servus Dei Beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII., paulò post supradictas Canonizationes in Basilica Lateranensi uno eodemque die unica solemnitate peractas, in eadem Basilica solemniter adscriptus est inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joseph à Leonissa: Cum autem à Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuisset, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adscriberetur, solemnìs ejusdem Beatificationis functio in Basilica Vaticana celebrata est.

Non tamen sub Pontificatu SS. D. N.

Qui veterem consuetudinem Decreto suo firmat.

§. 4. Matura igitur consideratione perpendentes, quod à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris omnes Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe nostra solemniter peragenda, laudabili instituto, optimisque ex causis ab antiquissimo tempore in Vaticana Basilica, & quod ab Alexandri Papæ VII. Prædecessoris nostri, & successivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Basilica, exceptis nonnullis supramemoratis Canonizationibus, & Beatificationibus ab iisdem Prædecessoribus nostris Benedicto, & Clemente in Basilica Lateranensi peractis, semper celebrata fuerunt: Ne igitur commendabili, & antiquæ consuetudini, prædicta Vaticana Basilica prærogativæ hujusmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis à Sigmaringa Beatificatione à Benedicto, necnon ex Beatorum Vincentii de Paulis, & Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeræ, respectivè Canonizatione, & Venerabilis Servi Dei Josephi à Leonissa Beatificatione, à Clemente, Prædecessoribus prædictis, in Ecclesia Lateranensi celebratis, præjudicium aliquod afferatur; hac nostra perpetuò valitura constitutione veterem consuetudinem, ac venerandum Prædecessorum nostrorum institutum, decretumque Alexandri Prædecessoris prædicti, ac integrum ejus tenorem Apostolica auctoritate approbantes, confirmantes, & innovantes, ac illis quodcumque Apostolica firmitatis robur adjicientes, motu proprio, ex certa scientia, ac Apostolica potestatis plenitudine, decernimus, præcipimus, & constituimus, ut in posterum, & perpetuis inde futuris temporibus, omnes, & singula Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe nostra prædicta pro tempore celebranda, non in aliis, quàm in Basilica Principis Apostolorum de Urbe prædicta, privativè quoad reliquas Basilicas, Ecclesiasque ejusdem Urbis, celebrari omninò debeant; utque Canonizationes, & Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi à Benedicto, & Clemente Prædecessoribus prædictis, ut præfertur, peractæ, nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebrata non fuissent, præjudicium aliquod antiquo instituto, & Vaticanæ Basilicæ prærogativæ afferre valeant.

Et prædictas Functiones deinceps in Basilica Sancti Petri fieri mandat, non obstantibus &c.

Confirmat Decretum Alex. VII. circa præstationes ejusdem Basilicæ Sacratio debitas.

§. 5. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Prædecessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quàm in Canonizationibus, favore Sacrii ejusdem Basilicæ faciendæ, quod à Nobis in prædicto Tomo primo Operis Nostri de Beatorum Canonizatione re-

latum est, motu, scientia, & potestate simili illud approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, quæ ab ipso Alexandro Prædecessore decreta sunt, rursus decernimus, & constituimus, & in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, & mandamus.

§. 6. Præsentes quoque, ex eo quod interesse ad præmissa habentes ad hoc vocati, & auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, & legitima, etiam necessariò exprimensa causa, vel quocumque prætextu, de intentionis nostræ, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, & efficaces fore, & esse: Sicque, & non alias, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate fuffultos, judicari, & definiri debere, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate: irritum quoque, & inane, quidquid fecus super his à quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus Canonizationibus, & Beatificationibus in prædicta Ecclesia Lateranensi, ut præfertur, celebratis, ac nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo; necnon Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, siquæ contra literarum nostrarum hujusmodi tenorem editæ existant, statuti, consuetudinibus, privilegiis quoque, & indultis, quibus, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, ac derogatum esse volumus caterisque contrariis quicquidcumque.

§. 8. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorè, nono Kal. Decembris Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Card. Passioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Decembr. ejusdem anni.

Præscribitur Forma, & solemnitas in Exequiis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

PRÆCIPUUM intimi amoris nostri, & sinceræ in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, quos in Apostolica nostræ sollicitudinis partem superna cœlestis Patrisfamilias evocat dispositio, à Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia & singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constantique

Clausula salutare.

Decretum irritans.

Derogationes.

Sanctio.

Dat. die 23. Nov. 1741.

XXXVII.

Pontificis Audium erga S. R. E. Cardinales, viventes atque defunctos.

animo tuemur, ita & eorundem ex hac mortali vita decedentium curam geramus; ut & ipsorum funera à Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, & ipsorum Cardinalium superstitium cœtu, stabili, ac solemniter, etsi lugubri, decorentur honore; & ipsorum animæ incruento Altaris Sacrificio, Ecclesiasticis precibus, ac supplicationibus juventur; quibus adjuncta, omni macula diluta, quam in tereno hujus sæculi pulvere contraxerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Domini, cœlestem patriam ingrediantur; ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis intercedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo Apostolici hujus ministerii onere ferendo; ut in fine diei repositissimam laborantibus in Vineam suam æternæ beatitudinis denarium à Domino recipere mereamur.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, postquam pia memoria Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster, piè provideque attendens, quod ab aliquo tempore, & ante ejus Pontificatum, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium pro tempore in Romana Curia decedentium exequiæ, quæ olim, & veteribus temporibus multifariè, sed augusta semper, & decenti pompa celebratæ fuerunt, tunc verò cum assistentiâ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium superstitium cœtus, decantatis in eisdem exequiis à Regularibus ex Ordinibus Mendicantium, tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Vespere, & si aliquando de mane, aliqua sic fuadente causa, habitæ fuerant, nunquam cum solemnitate Defunctorum Missæ celebratione, præsentem Defuncti Cardinalis corpore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujusmodi, solemnitate prædicta semper, prout exigit pia Ecclesiæ consuetudo, præsentem Defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de vespere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratrum ex Ordinibus Mendicantium à decantandi Nocturnos Officii prædicti obligatione exemptis, laudabilem personaliter, una cum omnibus, & singulis Ordinibus Capellas Pontificias constituantibus, ad exequias prædictas de mane celebrandas, in quibus præfata Missa solemnitate à Cardinale reliquorum Cardinalium cœtus Camerario pro tempore existente solemniter celebrabatur, conferendi se ipsum, & in exequiarum hujusmodi sine, supra Defuncti Cardinalis corpus per se absolutionem impertiendi, introduxerat morem; quem, usquequò in hac terrena peregrinatione permansit, religiosè servavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. similiter Prædecessor noster, provida animi consideratione secum perpensens, quod ad peragendas de mane, & vespere exequias prædictas, pro duplici videlicet uno, & altero lugubribus apparatibus, celebratio hujusmodi majores exigebat sumptus, gravioribus dispendiis parcere cupiens, exequias ipsas ad primam statum redegerit.

§. 2. Nos igitur animo nostro attentè, ac diligenter considerantes, quod antiquitus, sicut ex veteribus sacrarum Cæremoniarum libris compertum est, in more Romanæ Ecclesiæ fuit, ut, assistente Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegio, Missa, præsentem Cardinalis Defuncti cadavere, celebraretur, & pro ejus anima offerretur Deo salutare immaculatæ Hostiæ Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infimi Ordinis personarum, exequiis piè, sancteque servari solet; cupientesque antiquam, & laudabilem consuetudinem in usum revocare; & insuper rationi congruum, maximeque conveniens existimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore existens eis, qui sibi in oneroso Pontificii regimini adjuutores extiterunt, ultimum debitumque sui amoris, suæ

que pietatis persolvat officium, absque eo tamen, quod eorum patrimonia majori expensarum onere graventur; præsentem hac nostram perpetuò valitura Constitutione, motu proprio, ex certa scientia, Apostolica Auctoritate, de consensu etiam Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quibus eam deliberationem nostram in Consistorio nostro secreto communicavimus; decernimus, & statuimus, quod in posterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiæ semper de mane, nunquam verò de vespere, celebrentur, & celebrari debeant, infra scripta forma servata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo, ad Ecclesiam, in qua Defuncti Cardinalis corpus expositum reperitur, pro inibi prædictis tribus Officii Defunctorum Nocturnis de more decantandis, sollicitè accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, absque ulla lugubris apparatus mutatione, vel aliarum expensarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium Cœtu, necnon omnibus, & singulis Capellam Pontificiam constituantibus, habeatur, & in ea Sacrum Missæ Defunctorum Sacrificium à prædicto Cardinale Cardinalium Cœtus pro tempore Camerario existente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, solemniter celebretur, quodque supra Defuncti Cardinalis corpus absolutio ab eodem Pontifice præsentem, eoque absente, à dicto Cardinale Camerario, seu eo pariter absente, à Cardinale, ut præferatur, delegato impertiatur.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore existentem, Sacrumque nunc & pro tempore etiam existentem prædictæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Cœtus enixè obsecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia & singula à Nobis per præsentem statutata & decreta debita executioni demandari, eaque semper, & inviolabiliter servari studeant; qua de re minime dubitamus, sed certa spe in Domino confidimus, quod quisque Romanorum Pontificum Successorum nostrorum memor erit, se vicem gerere in terris Cœlestis æternique Pontificis, qui in morte Lazari amici sui lacrymatus est adeò, ut mirarentur Judæi, & dicerent: *Ecce quomodo amabas eum*; ita & ipse, exemplo Christi Domini, eosdem Cardinales, sibi Coadjuutores à Domino datos, in visceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce discessu, supremis paterni amoris officiis, & solemnitate Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Missæ Sacrificii celebratione, aliisque piarum orationum subsidiis prosequi libenter curabit, ut & Defunctorum animæ, ob eorum Apostolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apostolis manere mereantur in Cœlis, & erga sublimem Cardinalatus dignitatem, ex solemnitate celebratione hujusmodi, popularum obsequium, & veneratio in terris augeatur.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, exhortationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorè, nono Kal. Decembris, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragésimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

✠ Ego Benedictus Catholica Ecclesiæ Episcopus.

✠ Ego T. Episcopus Ostien., & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

Ac de consensu Collegii S. R. E. Cardd.

Præscribit hujusmodi exequias de mane tantum celebrari.

Et Capellam Pontificiam haberi ad Missam.

Successoribus commendat præsentium executionem.

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 23. Nov. 1741.

Subscriptiones S. R. E. Cardinalium.

✠ Ego

Cardinalium exequiæ vario ritu celebratæ.

IIII VXX

Duplices sub Bened. XIII. qui ipsis de mane interesse solebat.

Clem. XII. eas ad primam statum redegit.

Pontifex, inherendo veteri consuetudini;

† Ego A. Episcopus Sabinensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.
 † Ego L. Episcopus Portuensis Card. Picus.
 † Ego Petrus Episcopus Tusculanus Card. Corradinus.
 † Ego V. Episcopus Prænestinæ Card. Petra Major Penitentiarius.
 † Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.
 †
 †
 †
 †
 †
 † Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.
 †
 † Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.
 † Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Card. Lercari.
 †
 †
 †
 † Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.
 † Ego Joseph Tit. S. Mariae Transyberim Presbyter Card. Accorambonus.
 † Ego Camillus Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter Card. Cybo.
 † Ego F. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Card. Burgbesius.
 †
 † Ego V. Tit. S. Mathei in Merulana Presbyter Card. Bichius.
 † Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Firrao.
 † Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card. Gentili.
 † Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri, & Martini Presbyter Card. Guadagni.
 † Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de Aquaviva.
 † Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
 † Ego P. Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.
 †
 †
 †
 †
 †
 † Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
 † Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
 †
 † Ego P. Tit. SS. Nerei, & Achillei Presbyter Card. de Tencin.
 †
 † Ego Alexander S. Agatae Diaconus Card. Albanus.
 † Ego N. S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Judice.
 † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
 † Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Mosca.
 † Ego J. B. S. Casarei Diaconus Card. Spinula.
 † Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.
 † Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corius.
 † Ego P. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.

† Ego G. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Scripantes.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Januarii 1742.

Indorum in Provinciis Paraquariæ, Brasiliæ, & ad Flumen de la Plata existentium, libertati, & indemnitati consulitur.

Venerabilibus Fratribus, Antistibus Brasiliæ, aliarumque Ditionum Carissimo in Christo Filio Nostro Johanni Portugallie, & Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, & America subsectorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

IMMENSÆ Pastorum Principis Jesu Christi, qui, ut homines vitam abundantius haberent, venit, & se ipsum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipsius vices plane immerentes gerimus in terris, in Indiis majorem caritatem non habeamus, quam ut animam nostram non solum pro Christianis, sed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere satagemus. Etsi autem, pro suprema Catholica Ecclesiæ procuracione infirmitati nostræ injuncta, Apostolicam hanc Sanctam Sedem; ad quam undique gentium in dies concurritur, ut opportunum, ac salutare emergentibus in Christiana Republica, sive negotiis, sive detrimentis remedium afferatur, hic Romæ, more institutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas distitasque regiones, ut qualemcumque inibi Apostolici ministerii nostri pro lucrands animabus pretioso Jesu Christi sanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipsam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non possumus: tamen sicut volumus omnes Apostolica providentiæ, auctoritatis, benignitatisque partes ab omni natione, quæ sub Cælo est, desiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabbatho Cooperatores eadem Apostolica Sedes sibi adscivit, in Pontificiæ sollicitudinis vigilantiaque nostræ partem libenter advocamus; ut & imposto Vobis muneri magis magisque satisfacere, & coronam legitime certantibus in Cælo repositam facilius consequi valeatis.

§. 1. Porro Fraternalibus Vestris comperit est, quæ & quanta Romani Pontifices Prædecessores nostri, & Catholici Principes de

XXXVIII.

Pontificia caritas omnes homines ubique Terrarum degetes amplectitur.

Episcoporum operam in subsidium advocat.

Apostolicæ Sedis studium pro infidelium conversione.

Christiana

Christiana Religione benemerentissimi, laborum incommoda, ac pecuniarum dispendia alacri constantique animo passi fuerint; ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, & in umbra mortis sedebant, per Sacros Operarios, tum sacris prædicationibus bonique exemplis, tum donis, tum opibus, tum subsidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxæ Fidei illucesceret, & ad agnitionem veritatis venirent: & quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus prærogativis, quemadmodum semper factum est, Infideles cumulentur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bonâ Christianæ pietatis opera æternam salutem adipiscantur.

§. 2. Eapropter non sine gravissimo paterni animi nostri mareore accepimus, post tot inita ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolicâ providentiâ coasilia, post editas Constitutiones, opem, subsidium, ac præsidium Infidelibus omni meliori modo præstandum esse, non injurias, non flagella, non vincula, non servitutem, non necem inferendam esse, sub gravissimis pœnis, & Ecclesiasticis censuris, præscribentes; adhuc reperiri, præsertim in istis Brasiliæ regionibus, homines Orthodoxæ Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffuse sensum penitus oblitii, miseros Indos non solum Fidei luce carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis asperrimisque earundem Brasiliæ, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum desertis inhabitantes, aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere præsumant, ut ab amplectenda Christi Fide potissimum avertantur, & ad odium habendam maximopere obfirmentur.

§. 3. Hisce malis, quantum cum Domino possumus, occurrere satagentes, primum quidem eximiam pietatem, & in Catholica Religione propaganda incredibilem Carissimi in Christo Filii Nostri Johannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis illustris zelum excitandum curavimus; qui pro filiali sua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem observantia, statim se omnibus & singulis suarum Ditionum Officialibus, & Ministris in mandatis daturum pollicitus est, ut quemcumque suorum Subditorum aliter, quam Christianæ caritatis mansuetudo exigit, erga Indos hujusmodi sese gerere comperissent, gravissimis juxta Regia edicta pœnis afficerent.

§. 4. Deinde Fraternitates Vestras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debita ministerii vestri vigilantiam, sollicitudinem, operamque vestram hac in re, cum nominis dignitatique vestræ detrimento, deesse non patiamini; quin immo, studia vestra Regionum Ministrorum officii conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum pastores quanto, præ Laicis Ministris, ad Indos hujusmodi opem ferendam, eosque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis aestu ferveant.

§. 5. Præterea Nos, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, Apostolicas in simili forma Brevis Literas à sel. rec. Paulo Papa III. Prædecessore nostro, ad tunc existentem Johannem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiscopum Toleranum die 28. mensis Maji anno 1537. datas, & à rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Prædecessore nostro, tunc existenti jurium & spoliolorum Camera Apostolicæ in Portugalliæ & Algarbiorum Regnis debitorum Collectori Generali, die 22. mensis Aprilis anno 1639. scriptas renovamus, & confirmamus; necnon eorumdem Pauli, & Urbani Prædecessorum vestigiis inherendo, ac impio-

rum hominum ausus, qui Indos prædictos, quos omnibus Christianæ Caritatis & mansuetudinis officiis ad suscipiendam Christi Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes unicuique Fraternitatum vestrarum; vestrisque pro tempore Successoribus committimus & mandamus, ut unusquisque vestrum, vel per se ipsum, vel per alium, seu alios, editis atque in publicum propositis affixisque edictis, omnibus Indis, tam in Paraquariæ, & Brasiliæ Provinciis; ac ad Flumen de la Plata nunctipatum, quam in quibusvis aliis regionibus, & locis in Indiis Occidentalibus, & Meridionalibus existentibus, in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, universis & singulis personis, tam secularibus, etiam Ecclesiasticis cujuscumque status, sexus, gradus, conditionis, & dignitatis, etiam speciali nota, & mentione dignis existentibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, etiam Jesu, Religionis, & Instituti Mendicantium, & non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quorumcumque Militiarum, etiam Hospitalis Sancti Johannis Hierosolymitani, Fratribus Militibus, sub excommunicationis lætæ sententiæ per Contravenientes eo ipso incurrenda pœna, à qua, non nisi à Nobis, vel pro tempore existente Romano Pontifice, præterquam in mortis articulo constituti, & satisfactione prævia, absolvi possint, districtius inhibeat; ne de cætero prædictos Indos in servitutem redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, & Filiis suis separare, rebus, & bonis suis spoliare, ad alia loca deducere, & transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in servitute retinere; necnon prædicta agentibus consilium, auxilium, favorem, & operam quocumque prætextu, & quæsito colore præstare, aut id licitum prædicare, seu docere, ac alias quomodolibet præmissis cooperari audeant; seu præsumant; Contradictores quoslibet, & rebelles, ac unicuique Vestrum in præmissis non parentes, in pœnam excommunicationis hujusmodi incidisse declarando, ac per alias etiam censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, legitimisque super his habendis servatis processibus, censuras, & pœnas ipsas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis. Nos enim unicuique Vestrum, vestrorumque pro tempore Successorum, desuper plenam, amplam, & liberam facultatem tribuimus, & impertimur.

§. 6. Non obstantibus similis memoriæ Bonifacii Papæ VIII. etiam Prædecessoris nostri de una, ac Concilii Generalis de duabus diætiis, ac aliis Apostolicis, & in Conciliis Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipalibus, ac quorumcumque locorum piorum, & non piorum, & generaliter quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plenè, &

Inhibendo quibuslibet, ne eos in servitutem redigant, vendant, spolient &c.

Contravenientes anathemate, & censuris puniant.

Contrariis derogat.

suffi-

Nonnullorum asperitas in Indos cum Infidelibus, tum etiam Christianos.

Ea improbat a pietate Serenissimi Lusitanæ Regis.

Pontifex hortatur Episcopos, ut ipsi quoque eam reformare curent.

Confirmat Prædecessorum Constitutiones.

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad pramissionum effectum, hac vice duntaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidei tri- buit.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Episcopos obtestatur pro præsentium executione.

§. 8. Cæterum, Venerabiles Fratres, custodientes Vos vigilans super grege unicuique vestrum credito, ministerium vestrum satagite atque enitami, ea, qua obstricti estis, diligentia, sedulitate, & caritate adimplere, assidue in animis vestris recolentes rationem, quam & Vos Pastorum Principi Jesu Christo æterno Judici de ovibus suis reddituri eritis, & quam ille accuratissime à Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unusquisque Vestrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximia caritatis opere officium desideretur. Interea ad prosperi eventus successum, Apostolicam benedictionem, cum uberrima celestium Charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Dat. die 20. Dec. 1741.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Decembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passioneus.

XXXIX.

Clausura Monasteriorum quorumcumque Virorum Regularium asseritur, sublata quibuslibet dispensandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Veteris disciplina rigor in arcendis Mulieribus a Regularium domibus, & Ecclesiis.

REGULARIS disciplina observantiam, ante etiam quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum legibus sanctionibusque præscriberetur, quoad vetitum Mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis, intra quorumcumque religiosorum Virorum Clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat; ut, ne dum feminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum claustra, seu septa, quam ad ipsa eorumdem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesias nullus patuerit aditus, & accessus; quin immo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius Papa I. Prædecessor noster, in Servorum Dei secessibus occasio præbeatur popularibus conventibus, & simpliciores ex hoc animas plerumque, quod absit, in scandalum trahat.

Nihil remissum quoad earum ingressum intra Monasteria.

§. 1. Hujusmodi autem regularis disciplina observantia, etsi, pro temporum varietate, ac necessitate, tot tantisque subit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesias duntaxat, sive masculis, sive feminis, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, Prædicationibus Verbi Dei interefferint, & Sacramentum Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio, interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis saluberrimisque Constitutionibus ordinationibusque, sub

pœna etiam excommunicationis lata sententiæ, feminis quibuscumque aditum ingressumque hujusmodi intra Monasterium clausuram interdixerunt.

§. 2. Quoniam autem, sicut dolentes accepimus, alii quidem Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ausu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, feminis quibuscumque aditum ingressumque, tam manifestè, ac tanta sollemnitate vetitum, permittunt; alii verò privilegia, indulta, prerogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi sive à jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtendentesque; feminas qualibet intra Monasterium claustra, septa, cænacula, cubicula, aliasque officinas aut admitti, ac recipi sinunt mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum Supplicationes, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum Sanctorumque Reliquiis, Statu, & Imaginibus, per claustra, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut asserunt, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, & feminas Supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt.

Idem nimia dispensationum facilitas invectæ.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus essemus, quamplurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi Sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam assiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antiquitum documentis, quam iustis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religiosis Ordinibus, Dei honorem, & instituti sui disciplinam zelantium, expostulationibus, de aucto dictis similibusque abusus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abusus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium asseramus; auctoritate Apostolica, tenore præsentium, primùm quidem omnes, & singulas Constitutiones, Sanctionesque à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta, super Clausura Monasteriorum quorumcumque religiosorum Virorum editas, renovamus, & confirmamus, necnon in posterum ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in Constitutionibus Sanctionibusque eorumdem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Pontifex eam tollere statuit.

Renovat, & confirmat Prædecessorum Sanctiones.

§. 4. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, earumdem præsentium tenore, omnia & singula indulta, privilegia, prerogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad Carissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliasque summas Potestates, prout rerum conditio postulaverit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antiquitatis, tamen tamquam Apostolica hujus S. Sedis

Abolet, & revocat quacumque facultates dispensandi quibuslibet concessas.

Legati